

શ્રી નવકારમંત્રનું આહ્વાન-ધોષણ

તાવ ન જાવ્ય ચિત્તેજ, ચિત્તિય પત્તિય ચ વાપાવ ।
વાવજ સમાદત, જાવ ન સરિઓ નમુકારો ॥૧॥"

“ શ્રી પદ્ય પરમેષ્ઠિ નમસ્કાર મહામંત્રને
ન્યા મુખી સ્મર્યો નથી, ત્યા મુખી ચિત્તથી
ચિત્તવેગુ, વચનથી પ્રાર્થેછું અને કાયાથી
આરભેછું કાર્ય સિદ્ધ થનું નથી ”

નવકાર એ ધર્માસ્તિકાયાદિ દ્રવ્યોની જેમ
શાન્તો છે, શ્રીતીર્થકરોની દેશનાની જેમ
એના ઉપકારો અનંતા છે જગતમાં કોઈ પણ
એવું પાપ નથી જેનો પ્રતિકાર નવકારના
આશ્રયથી અશક્ય હોય નવકારના અક્ષરો
કેવળ અક્ષરો જ નથી, કિન્તુ અક્ષરમયી
સાક્ષાત્ દેવતાઓ-જ્યોતિ પુને છે એનો
આશ્રય લેનાર, એનું વિધિ-પૂર્વક શ્રવણ કે

પ્રથમાવૃત્તિ

પ્રત ૧૦૦૦

પ્રકાશક-

શા ઉત્તમનાન ત્રિભુવનનાથ
ટે વીરય લીપયતી દલેશી
અમદાવાદ

પુ ૧ -

અ દ્રક્ષા ત વ શાહ (લીડમ)
રાધાકૃષ્ણ પ્રી દોચ પ્રેસ
સાકરિયેરી ખાણેકયા
અમદાવાદ

વિ ય ૨૦૧૭
ક સ ૧૯૫૧

શ્રી નવકારમંત્રનું આહ્વાન-ધોષણ

‘તાવ ન જાયત્ ચિત્તેન, ચિત્તિય પન્થિય ચ ધાયાપ ।
વાપન સમાદત્ત, જાય ન સરિઆ નમુકારો ॥૧॥’

“ શ્રી પદ્ય પરમેષ્ઠિ નમસ્કાર મહામંત્રને
ત્યા સુખી રમયો નથી, ત્યા સુખી ચિત્તથી
ચિંતવેલું, વચનથી પ્રાર્થેલું અને કાયાથી
આરભેલું કાર્ય સિદ્ધ થતું નથી ”

નવકાર એ પર્માસ્તિકાયાદિ દ્રવ્યોની જેમ
શાશ્વતો છે, શ્રીતીર્થ કરોની દેશનાની જેમ
એના ઉપકારો અનંતા છે જગતમા કોઈ પણ
એવું પાપ નથી જેનો પ્રતિકાર નવકારના
આશ્રયથી અશક્ય હોય નવકારના અક્ષરો
દેવતા અક્ષરો જ નથી, કિન્તુ અક્ષરમયી
સાક્ષાત્ દેવતાઓ-જ્યોતિ પુજે છે એનો
આશ્રય લેનાર, એનું વિધિ-પૂર્વક શ્રવણ કે

રમરણ કરનાર સર્વદા મુરશિત છે

નવકારની એ પ્રતિજ્ઞા છે કે-‘મારે આશ્રય લેનાર કોઈ પણ હોય, તેના સર્વ પાપોનો મારે સમૂલ નાશ કરવો’ આ પ્રતિજ્ઞાને જૂઠી પાડનાર આજ સુધી કોઈનીકણ્યુ નથી, એને જૂઠી પાડવાનો પ્રયાસ કરનાર પોતે જૂઠો પડે છે

નવકારની બીજી પ્રતિજ્ઞા એ છે કે-મારા આશ્રયને લેનારનો આશ્રય સર્વ કોઈને હેવો પડે છે દુનિઆમાં નેટલા શુભ અને મેઝ, સહુવ કે નિર્જીવ પદાર્થો છે તે સઘળા નવકારના દાસ છે નવકારની આ બીજી પ્રતિજ્ઞા છે અને તે દક્યાળી છે એની સત્યતાની કસોટી કરવા માટે નવકારનું સમગ્ર વિશ્વને આમ ઝળ છે

વિશ્વની સામે નવકારનું આહ્વાન છે-

બહેર ઉદ્‌યોગણા ઉ ઉઠો, ભગો અને નવ
કારના આપ્તવાનનો હર્ષપૂર્વક સ્વીકાર કરો !

- લેખક -

પ પ પ યાસઁ
શ્રી ભદ્રકરનિજવઁ ગણી

“યમ્યોપસર્ગાં સ્મરણાત્ પ્રયાન્તિ
વિશ્વ યદીયામ્ ગુણા ન માન્તિ ।
યમ્યાક્લૃપ્મ્યા કલકસ્ય વાન્તિ,
મહુસ્ય શાન્તિ સ કરાતુ શાન્તિ ॥

આમુખ

સ્વાનુભવથી સમજાય તેવી વાત છે કે
જગતમા ખરેખર ! ઉપકારી હોય તો એક જ
શ્રી જૈનશાસન છે તેનું ચરણ પામીને
આત્મા અનતી દુખની બેડીઓના બંધને
તોડી અજરામર બને છે, અનતા મુખને
ભોગી બને છે આવું શાસન પામવું એ
અતિ દુર્લભ છે, તે માટેનો મનુષ્યભવ પણ
જ્ઞાનીઓએ દશ દહાન્તે દુર્લભ વર્ણવ્યો છે
આવી અણુભોલ સામગ્રી પામીને પણ મોહને
વશ પડેલા ઘણા જીવો તેને વ્યર્થ ગુમાવે
છે, દુરુપયોગ કરી પોતાના ભાવિ દુષ્ટોને
સર્જે છે થીમતને પોતાને પ્રાપ્ત થયેલી
સંપત્તિની કિંમત તે કાળે સમજાતી નથી,
પણ દરિદ્રને કે અશુભ કર્મોદયે લક્ષ્મી ગુમાવે

તેટલી જ તેની પ્રાપ્તિ અને સેવા દુર્લભ છે
 માત્ર જેન કુળમાં જન્મ લેવાથી કે તેના
 કુળાચારો પાળવા માત્રથી લવને એ શાસનનું
 કૃણ મળી જતું નથી, કિન્તુ તેને સમર્પિત
 થવું પડે છે અને તેની ખાતર સગવડ કે
 સાનુકૂળતાને તિજાજલિ આપવી પડે છે એ
 સામાન્ય મનુષ્યથી શક્ય નથી, તેને માટે
 સત્વ-શુદ્ધઆત્મવીર્ય જોઈએ છે આપુ વીર્ય
 પ્રગટાવવા ગમે કે ન ગમે તો પણ ઓષધની
 જેમ શદ્ધા રાખી વીતરાગની આજ્ઞાને
 અનુસરવું જોઈએ એ સુનિશ્ચિત છે કે
 શદ્ધાથી સેવેલું પણ ઓષધ કદાચ નિષ્કૃણ
 જાય પણ શ્રીવીતરાગની આજ્ઞાનું પાલન
 નિષ્કૃણ થતું નથી, લવ ન સમજી શકે તેવી
 રીતે તે લવની આતરશુદ્ધિ કરે છે અને
 પછી તો ઉત્તરોત્તર એને શાસનની સેવામા-

સેવનથી જીવનું મરણ મુખરવાનો અચૂક
સંભવ છે જોઈએ પોતામા વીતરાગના વચનોની
શ્રદ્ધા અને આરાધનાનું મરવ !

જો કે અનેક જામ્યવત આત્માઓ આ
શાસનની આરાધના કરી સુખ માધી ગયા
છે, તેમના ઘણા દેશાન્તો જૈનશાસનનો
જીવવત ઉપકાર મમજાવી ચકે તેવા છે, તો
પણ આમા મુનિ શ્રી અરુણવિજયજીના જીવનનું
આલબન લેવામા આવ્યું છે, તેના જે
કારણો છે-એક તો તેમની અતિમ આરાધના
જોયા પછી આવું કંઈક લખવા સ્ફૂરણ થઈ
અને બીજું તેઓનો અને મારો ગૃહસ્થાવસ્થાથી
સંબંધ તેમના જીવનમા હું કેટલો સાથીદાર
બન્યો તે તો હું બજુતો નથી પણ મારા
જીવનમા તેઓનો ઉપકાર ઘણો છે એથી
ચરિત્રિચિત્ર જળમુકિતના લક્ષ્યથી પણ તેઓના

વિષય

પૃષ્ઠાક

શ્રીપુરુષપ્રકાશનું સ્તવન	૧૪૧
સદાગતનદીની સન્નિધિ	૧૪૦
આપ સ્વભાવની સન્નિધિ	૧૪૩
દેવગુપ્તની સન્નિધિ	૧૪૫
૩-જૈનશાસનના આરાધકો	૧૧૭ થી સ ૫૭૧
૧ નમસ્કાર મહામત્ર માનેભિષ્મ-ભિષ્મી	૧૪૭
૨ શિવકુમાર	૧૭૫
૩ સતી શ્રીમતી	૧૮૦
૪ જિન સા	૧૮૪
૫ ચાપિંગલ ચોર	૧૮૮
૬ દુષ્ટિક મા	૧૯૩
૭ રાજા રાજસિંહ અને રાખી રત્નરત્ની	૧૯૬
૮ ભાગ્યદાતા સુમત્ર માને શ્રી સુ.ચંદ્ર	૨૧૨
૯ નિવસનો મદિમા માને વઠચૂલ	૨૧૭
૧૦ સર્વ સુખની જનની દયા	૨૨૫
શુદ્ધિપત્રક	૨૩૭

એ શાશ્વતમા જન્મ લેવો એ સદુભ મની
 નિશાળી છે, જન્મ્યા ઉપ નેને જોતખડુ,
 આ પડુ કે પમાડુ તે પડુ મદુ નથી,
 ઉત્તેજાર પડુ જ દુઃખર છે દા, યોગ્ય છતાં
 તે અશક્ય તો નથી જ એક સાધન્ય કથામા
 જ મહેતારો જ. મા પડુ જેન શાશ્વતની આરા
 ધનામા લાગી જાય તો ઉપર જળાયેલા દુ ખોના
 અતિ આક્રાંધ્ય મળે. વચ્ચે પડુ શાન્તિને
 અનુભવે એ દુ ખો ઉપર થયે શક્ય વિજય
 મેળવે છે, અને એમ કહ્યા કમય સુ પૂર્ણ
 વિજેતા પડુ જને છે એવા વિજેતાઓ જૂન
 કાળમા અનતા રહી પા છે, આજે પડુ
 મુલ્યાંકી આત્માઓ તે વિજયને માપી રહ્યા
 છે અને અવિધના પડુ અનતા સાધમે

અહીં અજાણપણથી કોને પ્રસ થાય

કિન્તુ આર્થ દેશમા, ઉત્તમ કુળમા, ઉત્તમ
 જાતિમા, દીર્ઘ આયુષ્યવાળો, પાચે દ્રિયો
 મન વિગેરેથી પૂર્ણ શરીરવાળો અને તેન
 શાસનની આરાધનાની મામત્રીવાળો હોય તો
 ઉપકાર કરી શકે છે, અને તેથી જ એવો
 જન્મ પામનારને જગત્ પુણ્યવાન-માન્યવાન
 તરીકે માને ॥ અને દેવો પવ્વ પ્રથમે છે

આવા માનવભવને પામીને હવન કાઢ
 કર્તવ્ય હોય તો વૃદ્ધસ્થહવનમા રહીને કે
 સાધુતા (સ યાસ) સ્વોકારીને પણ અજ્ઞાન
 મોહનો નાશ કરવાનું એક જ કર્તવ્ય છે, અને
 તે માટે જ વીતરાગના વચનોને પણ સમજ
 વાના ॥ એ સિવાય પ્રાપ્ત માનવ હવનની
 કે સુખ સાદગી થા ધર્મ સામમોની કોઈ
 વિશિષ્ટતા નથી માનવભવ પામીને પણ
 હવ મોહ-અજ્ઞાનને વશ બની અનાદિ નાથ

નાચ્યા ત્ત કડે તો ને ખાનવજમની વિરજના
 છે એતુ કરનામે વાસ્તવમા દેખનો હા
 અધ, જ્ઞાની હા અજ્ઞાની, નિરામી હા
 દોષી શ્રીમત હા દરિદ્ર પવિત્ર હા મૂર્ખ
 શાલ હા રૂઢ કે સમર્થ હા નામદ-દીન છે

ખાનવ જ મ એટલે અવિધ્વના જમાને
 હાજવા મરિતુ હજાશમ' ખાનવ જ મ એટલે
 અજ્ઞાનનો પ'દો દરાચો મીઠની અનાદિ વિર
 બનાઓને ઓગળી તેમથી છૂટા મારે મીઠ
 શરેતુ રજુમેશન' ખાનવ જ મ એટલે દ્વિસા-
 હુદ-ધારી-અમલ-પરિમદ વિવેરે પાપને કરા
 વનારા વિપવ હપાપોના કચરાને સાફ કરવા
 મરિતુ મ માજગ' એમ એને કેલી ઉપમાઓ
 આપી શકાય' ખાનવ જ મ એટલે આત્માની
 શુભ સાધના મરિતુ સર્વશ્વ!!!

આવા અમૂલ્ય-દુર્લભ ભવને પામીને
 હવેને યથાશક્ત્ય આત્મશુભ સાધવા મારેતુ

૧૫

સમજાવતી તેઓના જીવનની દુકી નોંધ, તે
પણી એ આરાધનામાં તેઓને કયા નિમિત્તો
ઉપભરક થયા તે જણાવતું અતકાળે જીવ
નમાં સહાય કરનાર યોદ્ધા આત્માનું જ્ઞાતું,
અને છેલ્લે જૈન શાસનના આરાધક જીવોના
યોગ કથાનકો, એમ ત્રણ વિભાગમાં આ
લેખને સમાપ્ત કર્યો છે આત્મ કથ્યાણના અર્થ
ભવ્ય જરો તેનો યથાશક્ય સદુપયોગ કરી
આ પ્રયાસને સફળ કરે એજ શાવના !

મગલ ભગવાન્ વીરો,
મગલ મોતમપ્રભુ ।
મગલ શુભલદ્રા ઘા ,
જૈનો ધર્મોડ્ડસ્તુ મગલ ॥

વિહાર કર્યો, રસ્તામાં તમિઝત વધારે
 બગડી, વિં સં ૧૯૮૬નું ચોમાસુ રાધનપુર
 માહગીમાં પમાર થયું અને પુન અમ લાક
 આત્મા આ ઉરફત (પ્રચુરસી)ની બીમારી
 જે વધે રહી, દેરી ઓપધોપચાર કરતા કેવ
 શરૂ કૃપાયે આરામ થયો અને પુન આરા
 ધનામાં હવે વધાયો મસ્તૂત જે છુટો
 પૂર્ણ કરી, પ્રાપ્ત ભાષાના બોધ માટે હુમી
 શબ્દાનુયામનનો આકર્ષો અધ્યાય કહ્યો
 કયો, અને ચકિત પ્રમાણે કાંચેને અભ્યાસ
 કરી સમ્પૂર્ણ પ્રાપ્ત વાચનની શક્તિ પ્રગટ
 કરી તે દત્તમિઆન જ્ઞાનાચારની આરાધના
 માટે પ્રમ જે પ્રસ જે અનુક્રમે શ્રી ઉત્તરાધ્યયન
 ૧૫, શ્રી આચારાગ સૂત્ર, શ્રી કમ્પસૂત્ર અને
 ઉત્તરે શ્રી મહાનિશિથગૂતુ ચોગોદ્ધન પત્ર
 કરી લીધું વિં મં ૧૯૮૫માં શ્રી

વધે માન તપની આરાધનાનો પ્રાર્થ
 કરી પ્રાપ્તિ પ્રાપ્તિ વિઠ મ ૦ ૨૦૦૭ મુદ્રીમા
 દોષન ઓળી મુદ્રી આગળ વધ્યા
 આટલા ગાળામા ઉપની અવાવને યોગે
 સરકુત-પ્રાકૃત વાચન કરતાજ રહ્યા સાધુ
 ભવનમા ઉપયોગી રથ વૈકલિકની હારિભદ્રીયા
 દીકા, ધર્મન મહુ જાગ રજો, તથા નહી-
 અનુયોગ દ્વાર વિગેરે પણ તેઓએ શક્તિ
 અનુસાર પારી લીધા, તેમની પ્રકૃતિ પ્રમાણે
 સદમમા ઉપકારક જે જે જણાય તેની નોંધ
 કરી હતા, એવી નોંધ એમની હસ્તર પોર્થ
 હતી તેમા ભિન્ન ભિન્ન અનેક વિષયો સ્વ-
 હસ્તે તેમણે લખી લીધા હતા, અને તેનું
 મનન વાંચવાનું એ દરમિયાન

શ્રી

યાત્રા, વાવ,
 ચોર, ય

વધ માન તપની આરાધનાનો પ્રાર્થ
 કરી ધીમે ધીમે વિ. મ. ૯ ૨૦૦૭ સુધીમા
 દ્યોપન ઓળા સુધી આગળ વધ્યા
 ખાટલા ગાળામા ઉઘી સ્વભાવને યોગે
 સ સ્ફુટ-પ્રાકૃત વાચન કરતાજ રહ્યા માધુ
 હવનમા ઉપયોગી હય વૈકાલિકની હારિભદ્રીયા
 ટીકા, ધર્મસંબદ્ધ ભાગ રમે, તથા નહી-
 અનુયોગ દ્વાર વિગેરે પણ તેઓએ શક્તિ
 અનુસાર પારી લીધા, તેમની પ્રકૃતિ પ્રમાણે
 સ યમમા ઉપકારક જે જે જણાય તેની નોટ
 કરી લેતા, એવી નોટ એમની હસ્તર પેથી
 હતી તેમા ભિન્ન ભિન્ન અનેક વિષયો સ્વ-
 હસ્તે તેમણે લખી લીધા હતા, અને તેનું
 મનન વારંવાર કરતા એ દરમિયાન તેઓએ
 શ્રી ગિરિરાજની ૯૯ યાત્રા, વાવ, મરાઠ,
 ભોરલ, શીવડીયાણ, સાચોર, શંખેશ્વરજીની

ધર્મો પૂર્ણ પાવ વપ ઉપરાતની આ શરી
 રની બીમારીમા તેઓની આત્મગુદ્ધિ વધતી
 મર્ધ જ્ઞાનીઓએ કહેલું સાચુ છે કે યોગ્ય
 આત્માને અમુલ્ય કર્મનો ઉચ્ચ પણ આત્માના
 આદોગ્ય માટે બને છે ઉપચારો કરવા છતાં
 અચાતા વેદનીયતુ નેર વધતુ જ મયુ, સ. ૦
 ૨૦૦૮ ના પયુષણધી તેઓને જ્ઞાનપોલની
 પોળે સુવેગીના ઉપાશ્રવે રાખ્યા, શરૂમા દેશી
 ઉપચારો આજુ કયાં, અને આખરે ડૉક્ટરી
 સામવાર આજુ કરવી પરી ડૉક્ટરી સલાહ
 સ. ૦ ૨૦૦૬મા હવાફેર માટે સાત મહિના
 માબરમતી રાખ્યા, તના ડૉ. હોદુભાઈ કોડ
 વાગા તથા શ્રીસચિ પણ મુદર સારવાર કરી
 હતી અમ. વાદમા જ્ઞાનપોલની પોળના
 શ્રાવક મ. ધ. ઉપરાત બીજા પણ ઘણા શ્રાવકોની
 મમતા ભરી ગ્રુપ્ત બને પ્રગટ સેવા એટલી

સુદર હુતી કે જે એક મારો શ્રીમત પણ
 આટલા લાભા ગાળા ગુધી ભાગ્યે જ પામી
 શકે કેવળ સાધુતાના રાગથી આકર્ષાએવા
 પુણ્યાત્માઓની ઉક સુધીની એ સારવાર
 તેઓને આશ્વાસન જ નહિ, શ્રાવક ધર્મની
 અનુમોદના કરાવતી હતી તેમા પણ વર્ત
 માનમા શ્રી વીશાશ્રીમાતૃજ્ઞાતીય દવાખા
 નાના ડો રમેશ ધીમતરાય પતિ એમ બી
 બી એસ અને ડો કે એમ રાવ, બી-એ,
 એમ બી બી એસ ટી ડી ડી મદ્રાસ અમ
 દાવાદ મ્યુનિસિપલ ટી બોર્ડીનિક, એ બન્નેએ
 પોતે અજેન છતાં જેન સાધુ પ્રત્યે પૂર્ણ
 માન ધરાવી પાત્ર વર્ષ સુધી સેકડો વખત
 ફાજર રહી પ્રસન્ન ચિત્તે જે સેવા કરી તે
 'જેનોને' 'પણ આશ્રય' પમાડે તેવી હતી
 વેદાવચ્ચ કે નિ સ્વાર્થસેવા શાસનપ્રમા

વનોતુ એવું અનુષ્ઠાન જગ છે કે-નેને જોડ
 અથ્થ પ્રાણિઓ ધર્મની જૂમ જૂમ અનુમોદના
 -પ્રથમ કરે છે, અજ્ઞાન અને જડ જેવા છુટો
 પણ એથી મુક્તમોખી બની જાય છે, અને અનેક
 છુટો આત્માના ધર્મના બીજો વાવી મોક્ષ
 સન્મુખ બને છે એમ વૈયાવચ્ચ માત્ર કર
 મારને જ નહિ, બીજા પણ અનેકાનેક આત્મા
 એને ઉપકારક છે, માટે જ તેને શાસ્ત્રકારોએ
 અપ્રતિપાતી ગુણ કહ્યો છે તપ કરવા, પરિવ્રજા
 સહેરા, ઉપસર્ગો વેઠવા, લોચ વિચેરના કષ્ટો
 અમવા, વિગેરે તેવું કઠીન નથી કે જેવી
 વૈયાવચ્ચ કઠીન છે વૈયાવચ્ચ એક અતિ
 દુષ્કર તપ છે, કારણ કે-વૈયાવચ્ચ કરનારને
 પોતાના માનનો તૂટો કરવો પડે છે, વિનીત
 શાવ અને નમ્રતા કેળવવાં પડે છે પોતાનો
 અનુકૂળતાને કે જરૂરીઆતને ગોણ કરવી પડે

રવાધ્યાય મયનની નિર્મળતાનુ પરમ
 ઓપધ છે એમ સમજી તેઓ યથાચક્ર ।
 મ્વાધ્યાયમા રૂપ રહેતા, ઉ વા પાન વર્ષાની
 ચાત્ર માદગીમા તેઓએ ભાવદેવમુરિછકૃત
 શ્રી પાર્શ્વનાથ ચરિત્ર, સ વેગનો રમ પુરનાર
 શ્રી સમરાદિત્ય મહોપ જને તે પછી થોડો
 ભાગ સમરાધિપ્ય કહાનો પણ વાચ્યો હતો
 મિરિમિરિવાલ કહા, વૈરાવચનક વિગેરે
 સ રૂપ-પ્રાકૃત વાચન કયા ત્યાં માનમિક
 ચક્રિત ખૂવા માડી ત્યાં ઉ વા વર્ષમા
 ગુજરાતી ભાષાના અધ્યાત્મક પદ્ય, શાલિભટ્ટ
 ચરિત્ર, યોગશાસ્ત્રના મૂળ શ્લોકો, પૂર્વ પૃ
 મહારાજશ્રી ભટ્ટકરવિજયજી ગણીએ લખેલું
 'નમઃગર મહામન' વિગેરે મનન પૂર્વક
 વાચ્યું હતું છે લા પદર દિવસમા મરણ-
 વાચન તરીકે શ્રી સદાશંકરનો રાસજ્ઞને

કરો દાહજવિદ્ય નેડકામર મથા
રૂ-ગિદામ, યુક્તા યુક્તા મરિયેતે તિદા
સમરિદામ ।

જવાહીર ધ મમવતા રામનિમાગ-

૫૪૫૫ ૩૯૬) દુપુ-ચોની (જાવ ૫૫૩
૫૫ ૫૫૫૫) નિમા, અને રીપુ યુ ચોનુ
મવન-ચોનુ અનુચોદના

૫૫) મુખ મવાની હજીવાજીએ
એ ઉપરો ૫૫૫૫ પ્રજિવાન (નિદેવ
૫૫૫ ૫૫૫) ૫૫૫ ૫૫૫૫ તે ૫૫ ૫૫૫૫
(જાતમા રામ-દેવ-કામ-કોપાદિ) ૫૫૫૫
દેવ ત્યારે વારવાર અને ૫૫૫૫ ૫૫૫૫
૫૫૫૫ ૫૫૫૫ (નિદેવ-૫૫૫૫) ૫૫૫ ૫૫૫૫

(તેમા વાર શરણા સ્વીકારનો વિધિ
૫૫૫૫-૫૫૫૫-૫૫૫૫ ૫૫૫૫ (સમવત),

ધાષ્ટીઝ તિ સુખગિદ્દાજ, મમ્મ પટિમધ્ય,
(મમ્મ) સાઝધ્ય મમ્મ અણુપેદિઝધ્ય તિ ।

જમા જમિઝજમિઝાણ પરમગુરવીઝરાગાણ
જમા સેમજમુદ્ધારાગિદ્દાજ, જયડ મયઞ્ણ

રૂપ નિયાણા) વિના અશુભ ભાવોને (મન-
વચન-કાયાની અકુશળ પ્રવૃત્તિને) રોકીને
(અર્થાત્ શુભભાવ પૂર્વક) આ સૂત્ર શુભ ભાવોનું
(ભોક્ષનું) બીજ દેવાથી તેને ઉત્તમ પ્રવિધાન
(એકાગ્રતા અને તેમા કદેલા ભાવોના કર્તા
બ્યતા નિશ્ચય) પૂર્વક સમ્યક્ (શાન્ત ચિત્તે)
ભણવું જોઈએ, સમ્યક્ સામળવું જોઈએ અને
એના અર્થની અનુગ્રેયા (પદાર્થ વિચારણા)
કરવી જોઈએ

હવે છેલ્લે ઉપમદ્વાર કરતા મમળ
કરે છે કે-

‘નિત્ય પ્રતિધાન-પાઠના’

[આ નિધાન મુનિ આશ્વિનવદ્ દરોજ
કરતા હેઠે તે રાખેલ વિષયો અનેક વાર કરતા]

સ્વદુઃ સુદુઃ મદન મુદન ચાનુમાદવન ।
નાથ' સ્વચ્ચરણ ધામિ શરણ શરણાશ્રિત ॥૧॥

મમોદાકાવજે વાપ જ્ઞાનુમનિકાસ્તિ ।
મિત્વામદુદુઃ સૂવા-દુપુન વિવયાન્નિયમ્ ॥૨॥

વન્નુન સુદુઃ વિચિ-દ્વન્નશ્રિતવમાચરમ્ ।
તમવમનુમન્યદ્, માર્ગમાશ્રાનુમાયપિ ॥૩॥

નવપામદાદીના યા યા હસ્વાદિવા ગુણ ।
અનુમાદયામિત ત સર્વ તથા મદામ્યનામ્ ॥૪॥

સ્વાત્મ્યસ્વદુઃતાન મિદ્ધા-સ્વન્નદામનરતાન મુનીન્
સ્વન્નદામન જ શરણ પ્રતિપક્ષો ન્નિમાયત ॥૫॥

દામયામિ મયાત્મસ્વાન મય ક્ષામ્યન્તુ તે મયિ ।
મૈત્ર્યન્તુ તપુ મવપુ, સ્વત્વશરણમ્ય મ ॥૬॥

નુસારી પણ જે જે કંઈ સુત કંઈ હોય તે
સર્વંતુ હું અનુમોદન કરૂં છું (૩)

શ્રીઅરિહ ત-સિદ્ધ - આચાર્ય - ઉપાધ્યાય,
અને સાધુના કમચ અરિહ તપશ્ચ, સિદ્ધ
પણ, પચાચારપાલન, સૂત્રિદાન, સાધુક્રિયા,
તથા શાવક-શાવિકા-દેવ-દેવી કે બીજા પણ
માર્ગીનુસારી વિગેરે જેઓમા જે જે દેશવિરતિ,
સમ્યક્ત્વ, કે દાન-શીલ આદિ ગુણો છે તે તે
મહાત્માઓના તે તે સર્વગુણોની હું અનુ
મોદના કરૂં છું (૪)

હે ભગવત ! તમારૂં, તમારું (ભુવનના)
દુઃખસ્વરૂપ સિદ્ધોત્તુ, તમારા શામનના રાગી
(આરાધક) સાધુઓનું અને તમારા શાસનનું
(આજ્ઞાનું) હું ભાવથી શરણ સ્વીકારૂં છું (૫)

હે દેવાધિદેવ ! હું આપની માક્ષીએ સર્વ

કરી શકતો નથી, એ भारી નિર્બળતા છે
તેને દૂર કરવા આપને હું પુન પુન પ્રાર્થના
કરૂ છું] [૨]

હે भारા પ્રભુ! સમજવા છતાં સગરૂપી
મહાનર્પના ઝેરથી બેબાન બનેવા એ જે
જે દુષ્ટકર્મો કર્યા છે તે સ્વમુખે કહ્યા પણ બચ
તેમ નથી भारા એ ગુપ્ત પાપીપણાને પિછાર
થાઓ! આપ તો એ બધું જાણો જ છે,
આપની સમક્ષ હું તેને પિછારૂ છું [૩]

હે બગવત! ક્ષણ રાગી ક્ષણ વિરાગી,
ક્ષણ ક્રોધી અને ક્ષણમા ક્ષમાવત, એમ મોહ
વિગેરે અતરંગ શત્રુઓએ જેમ મદારી
માકડાને નચાવે તેમ મને વારવાર નાચ
કરાવ્યો છે આપનું સમ્યક્ દર્શન પામવા
છતાં મન-વચન અને કાયાની દુષ્ટ વેષ્ટાઓ

દે નય! દે વણા તંદમા અન્યેઃ
 વણા વણા દેવોન પૂજ્ય, અન્ય ૧૬ મં
 ૧૬૭ કીર્તિ રત્ન નદિ એ અપ વમા અ
 અવગેજ દે સમર્થ ઉપાસી (અપાર તમા
 દેવ ૭, તેથી દુ ગમત નાદ, મા ૧૦
 ૧૩, દે અંબે! દે નય! મા ૧૬૭ ૩
 મને તારી મને અમ ૧૧ (૩)

આનંદ પ્રજા ૬ જ મને અન્યે ડે-
 જીમિયાએ પદો ૮ પંડિ આપની ૧ મ દાન
 રમે ઉ,) દેવે દે અનિત્ત ૬ રી અ પત મા
 ઉપજી રીથી વી વનપાં અતોન આપ ૧૫૭
 આશા રીન ઉપર દણ નિ રીયા દુ ગુણ
 અમામા રાગનેઃ ઘડ જાગ્યા (૪)

દે માગ ૧૨મ આપાર કેવળના પી રણ
 પ્રભુ! તમિ મારી ચિતિના પૂજ્ય ગાગા યા,

अथु पासे भवे।भवनी आशे।थना

पादपीठं लुट्स्पर्शिनं मयि पान्तरजन्तव ।
 चिरं निवसता पुण्य-परमाशुक्लापमम् ॥१॥
 मदृष्टो त्वग्मुक्तामते, हृदयापजलमिमि ।
 अपेक्ष्यमेभ्यणोद्भूत, क्षणाभालयता मग्म् ॥२॥
 त्वगुरा लुट्मैभूयान्, मद्भाण्य तपस्विन ।
 वृताऽमध्यमणामस्य, प्रायभित विनायकि ॥३॥
 मम त्वदृशनाद्भूता-चिरं रामाश्चरुण्डका ।
 तुदन्ता चिरकाग्रथा-ममन्दागयामनाम् ॥४॥
 त्वद्वक्त्रकान्तिश्चात्मनामु निपीतामु सुधास्मिध ।
 मदीयैर्गवताभ्राजे, प्राप्यतामिमिमयना ॥५॥
 त्वद्वाम्बुधामिनी नय, त्वदुपास्तिकरी करी ।
 त्वदुणधानृणी धात्रे, भूयाम्ना मवश मम ॥६॥
 वृण्टाऽपि यदि मात्कण्टा, त्वदुणप्रहण प्रति ।
 ममैषा मारती तदि, त्वस्मितस्य विमयया ॥७॥

૧૦ં આજે નરિ નમરણી ૮૨૫ ૧
 તનેહા અ જન્મ માન નથી પોતા મ ૮૨૫
 તમા ૧૦ં જેને જેને નમીને જ ૧૫ જાણુ
 ઉ જેને દરમિયાન નીકે હજ (વ ૮૦) પોતા
 અરુ અરુદેવને નમરણી મ મ ૧૫
 મિષ્ટા ર દિ ૩૫ આજ નમરણી તમા
 દેખો ! [૩]

દર્શના ન દ્રુ ' તમામ દશન પ્રજિના
 અનરણી ખેલેલા મારા કેવાય વિરજ
 મિષ્ટા ૩૮૦ ! કે નથી અનન્ત ની મારી
 મિષ્ટાનની અંતિ વામનાએ તમા પામ
 અવના દશનના દવના જારેમણી મારી
 મિષ્ટાનની વામનાએ દો અવગ્ય તમા
 જમણે, મ ? અને વારવાર દર્શના રામાંચ
 મજા થ કો ! [૪]

દે દેવે ૧ ૧૧' અર્થે વધુને
 સ્વર્ગમાં અમરતા મેળવે પણ મરી જાયો
 દેવે જે જગતમાં પણ અર્થે વ
 સ્વર્ગમાં મેળવે તે પણ મરી જાયો
 વધુને ૧ ૧૧' અર્થે વધુને મારે
 ૨૨' મારે જે અર્થે વધુને અર્થે
 સુખ સ્વર્ગમાં મારે પણ મરી જાયો
 આ મન ઉપર જે પણ મરી જાયો
 સ્વર્ગમાં ૧૧' મારે પણ મારે મુ
 કનની ૧ ૧૧' મારે પણ મારે મરી-
 ૧ ૧૧' આ માન મિથ્યાત્વાદિ ૧ ૧૧' મરી-
 જાતમાં મુગ્ધતા ૧૧' (૭)

દેવજનને જે આ લોકમાં લાખીએ, ૧૧'
 મુ, પણ (૧૧) મરી, ૧૧' આપની
 ઉપર આપીને (૧૧) ૧૧' અને આપને

કલ્પ ધૃતિ ચ ચમ્પાદિ પદ્મસ્વમદનવન્મ ।
 ગર્ભે રાગાદ્યદેવાન્ સન્નિવૃત્તિસ્તુત્તામ્ ॥૧૩॥
 ગૌર્મં પ્રાકુર દિપ્ત્યં મયુગ મયજા પુરા ।
 તન્મુગચિવિપન્ના-રિ ત્રિવિધં સ્તુત્તામિતન્મ ॥૧૪॥

તથા હે દેવપિતેવ ! યોગુ કે પલ્લુ જે
 કૌણ વધને પણ મે રાગ-દેવ વાદિન વથ
 યોગુ પદ્મ દ્રવ્ય હાણુ રાગ (હાલથી અન્યાય-
 અનીતિ કરી છોકાને હમ્યા રાગ, યાપણ
 એ જવી દોષ વૈ ? જે જે પારકુ પન હીપુ
 દોષ) તે મરવને દુ વાગિરાણુ છુ (૧૨)

નિયમ, મનુષ્ય અને દેવના ભવોમા પૂર્વે
 મે તે તે સુભધી જે જે મનુન મનધી-વચ
 નધી કે કાયાધી મેન્યા દોષ, તે મરવને પણ
 હે ભગવત ! ૨ આપની આક્ષીએ મન, વચન
 અને કાયાધી વાગિરાણુ છુ (૧૩)

૧. રમિરોશિષ્યનમ વ આહારમનુવિષ ।
 ૨. રાજાશયુગમાતિ મિત્તમિત્તમવિ ત્રિપા ॥ ૧૧ ॥
 ૩. પ્રાપ્ત માતા માતા આમા ગાતા પ્રવ જન્મિત્તમ ।
 ૪. રંગુર્ય પરિષોદા ડમ્બાલમાનમયર્ષ વ વન ॥ ૧૭ ॥

૫. દોષ તે સર્વને ર વેશિત્તમુ મુ ૧ બગવત ।
 ૬. આજીવી તેને મુબધ અને મમ વ
 ૭. ડાડુ મુ (૧૫)

૮. રમના વિગેરે દન્ડિઓને વશ બનીને
 ૯. અશન-પાન-આદિમ અને આદિમ એ આર
 ૧૦. આહારમાથી ડેઈ પળુ આહાર રાગે ખાધો
 ૧૧. હોર તેને પળુ મન-વચન-માયાથી નિન્દુ
 ૧૨. એ પાપ છે, તેને ધિક્કાર ૧ (૧૬)

૧૩. વગી હે આશ
 ૧૪. વશ પટેલા કે
 ૧૫. આમ, દેવ,

ધમાનુષ્ઠાનશિખરે, ચદ્વીર્થ ગાનિત મવા ।
 વીવાધારાનિષારણ નિમ્દ્રામિતમવિત્રિધા ॥૨૦॥
 રૂના દુર્ગમઘ મવા ચા યમ્યા દાગિ રિતર ।
 યમ્વાપાજાગિ વિશિષ્ટા મમ શામ્યનુ
 માહનિત ॥૨૧॥

મોટી ભૂત કરી છે એમ દુ માત્રુ હુ (૧૬)

હવે શુભિએ પણ ધમ કાચીમા મે
 નિબળતા ભવાવીને જે વીરવને રૂપા મુ તે
 વીવાધારના અતિયાગને પણ હે પ્રભો ! દુ
 મન-વચન-કાયાથી નિ દુ હુ, પાપમયોમા
 એ ભાને શુભાવી મારા ઉપમારી કાચો નહિ
 કરવાથી મે પછી મોટી ભૂત કરી છે (૨૦)

૩-સર્વ હસેને સમાપના

હે ભગવતા હવે દુ મવ હુવોન
 આપની સાક્ષીએ ખમાતુ હુ મે જે જે

ત્યા સ્થાપિતા દુ રો, મધે હામ્યન્તુ તં મમ ।
 વ્યામ્યહમપિ તેષા, મત્રી સર્વપુ મે મત્ ॥૨૭॥

૨૬૬ શુભ મિત્ર કે સ્વજન-પરજન નથી,
 તપ છો. મારે સમાન છે (૨૨)

તિર્થં વ્યપણામા તિર્થં ચૌ, નારકપણામા
 રકો, દેવપણામા દેવો અને મનુષ્યપણામા
 મુખ્યો, (૨૩) જોમ વારે મતિમા જે જે
 વોને મે હુ ખમા નાખ્યા તે સવ મને
 મા કરો! હુ પણ તે સર્વને ખમાવુ છુ,
 રે સર્વ છવો સાથે મેરી છે (કોઈ મારો
 દુ નથી, શત્રુઓ તો મારા જ અવરજ હવડો
 , તેના વચ અનેલા મે બીજાઓને દુષ્ટ
 નીને હુ ખી ક્યો તે મારા અજ્ઞાન અને
 મહત્ત્વ દુષ્ટ કૃષ્ણ છે આજથી હુ એ ભૂવને
 મેલને તણુ છુ હે ભગવત! આપના

મારધિરમામાઽસ્તિ-યદ્વદ્વિષ્મૂત્રપૂર્ણિત ।

પુણ્યશુચિનિલયે, મૂછા કુર્વાત ક સુખી ॥૩૦॥

મયથયાત્તવેદમેથ, માત્ર-યમચિરાદપિ ।

પાલિત પાલિત થાપિ, વિનશ્ચરમિદ વપુ ॥૩૧॥

ચરખી, લોહી, માસ, હાડકા, યોત
(પિત્તાશય) અને મળ-મૂત્રથી ભરેલા અશુ
ચિતા ભંડાર તુ ય શરીરમા કેણુ બુદ્ધિમાન
મૂર્ખો કરે ? શરીર તો ઉપરથી સુદર ચામડાથી
મૃત્તી ભરેલો મુશ્કવવા માટે ઘડેલી મોહની
દાસી છે (૩૦)

લાલન-પાવન કરવા છતાં અવશ્ય તાશ
પામનાર આ શરીર તો હે ભવ ! ભાડાના
ઘરની જેમ અવશ્ય દણુમા છાડવું પડે તેવું
છે, તેમા મોહ કરી કેણુ પોતાનો સ્વાર્થ
શુભાવે ? (૩૧)

સુષુપ્તમજાગર્ય માતૃત્વમ્ જગાં નમઃ ।
 ધરણ્યમગ્રિયત્ પારં તિર્તાંગમગ્નિ મ ॥૪૦૦
 માતૃયં વાગમુર્ધં વાદ્યમામ્બર નમઃ ।
 વચસ્વીર્યવિવિગ્ન ત્રિવિધચ્ચુત્તામ્બરમ ॥૪૦૧ ॥

મુગદાનનુ મુગદ દાન કરે (બળાચે) છે તે
 રથે મગના શીડપાધ્યાય બ ૧૪ તોને મારો
 બાવપૂરક નમસ્કાર થાઓ (૩)

જેઓ બ ૧૦ દુબર શીડાગર્ય ૧૧ વદન
 રગનારા શીડમગથી ગુનાય છે, અને જેઓ
 ભાષ્યો બરે ના બાધેના આકરા ઉપાને નાશ
 કરી રહ્યા છે તે મુર્વદાગવર્ત મુર્વદોનના
 આધુ ભગવતોને મારો નમસ્કાર થાઓ (૪૦)

આ પચપરમેષ્ઠિ ભગવતો એજ જગ
 તના કાયા ઉપમરક છે, એજ તત્ત્વમૂળ છે,
 જેજ મોહની કારની કાગમા કચરાતા છોરોને

આરાધના કરીને પોતના અત્માને ઉદાર
 કર્યો, તેમ હે દેવ! તુ પણ આ આરાધના
 કરી તારૂં કન્યાનું તાપ' આ શ્રીજીનગ્રાસ
 નની અનૂદય ભે' ઉ, બચોબચ મુખી કરનારૂં
 અત્માનું બાનુ છે, એ' તારૂં સાનુ પાન
 છે, મારે જેનું જાડબન તારૂં માદ અને
 અજ્ઞાનના બંધનેને નાશ કરી દુવનને
 સફળ બનાવ!

આ મહામ જગારી આરાધનાને બળ
 વાણી, સામગ્રવાળી અને અનુભાવવાળી અનંત
 કાળના સચિત આકાશમાં પડેલી અપ
 છે આ' મહુ કન્યાનુંક મી આત્માઓ એ
 આરાધનાને પામી આત્મક ધાણને સાપે
 એ' શુભ લાવના!

હનિ શો પ વિધ આરાધના મમ્મતા

માન્યતા થી અવધા રમ-દ્વિવજ્રવચનનિમા ।
 રતિ પ્યાગ્ગત્ય મત્વાત્ય, વાયાગ્મગ મુગ્ધ મા ' ॥૮॥

શા માટે રીન બની બીજી ઔરધાદિની
 આશાઓ કરવી જોઈએ ? એમાનુ કેઈ ત્હારી
 રક્ષા કરે તેમ નથી, તારૂં સમન્તિપૂર્વકતુ
 આત્મબાન તને અત્યારે મદાય કરે તેમ
 છે, તેને તું બૂલીય નહિ ! (૭)

આ પીડા તો કર્મરૂપ યતુને છતવા
 માટે સેના સરખી છે, ત્હારો વિનય કરાવનારી
 છે, માટે સજન કરવા યોગ્ય છે, એમ વિચારીને
 સત્ત્વ કેળવીને હે હવ ! તું યરીર ઉપરની
 મૂર્છા ઉઠાવી લે, કાયાને વેસિરવી દે ! (૮)

(જ્યા ૧૬ મરિત)

મુખી ચપ્પડ તને શાણાને કેટલું મમજ્જવુ ?
 ધન, જગ, શ્રીજિનયાસન તારો હાથ
 જીતીને તને પાર ઉતારશે એવું કહ્યું માન,
 ભવાંભવ એ નહિ મળે, આ ભવમા એને
 અનાદર કરવાથી પરભવે તું વચિત રહીશ

આ બધી મન-વચન અને કાયાની દુષ્ટ
 પ્રવૃત્તિ કરાવનારા કપાયો, વિપયો, ચેત્તો,
 પ્રમાદ, અવિરતિ, મિધ્યાત્વ અને આર્ત-
 રોદ્રધ્યાન, એ તારા અવધ તર ચલુઓ છે એને
 વધ થએલો છવ નહો કાગમા મુખી ચર્ષ
 થકતો નથી

૮-કર્મ જ ધમાથી કેમ બચાય ?

ઉપરના કર્મ જ ધના કારણોને રોકવાથી

કર્મ જ ધાતા અટકે માટે તેને સ્વ વર કહેવાય
 છે તેના દ્રવ્ય અને ભાવ બે પ્રકારો છે, જે

કેમથી હવનમાથી એ પાપને દૂર કરવાના
 આ અમૂલ્ય ઉપાયોનો આદર કરે ? ખીજી
 મદિયામાં તને આ સમજવાનું કયાથી મળશે ?
 આનાથી તું આ જાવના પછી મુખી થઈશ,
 અને પરજવના મુખોની તો વાત કયા શબ્દોમાં
 મુદું ? અગવિત અખડ મુખ આપનાડ મુદર
 હવન અને સામગ્રી ત્યાં વિના પ્રયત્નને મળશે

૬-આધેલા કમોં શી કીતે છૂટે ?
 સસારરૂપી વૃક્ષના બીજજૂલ કમોં જેનાથી
 વૃં તે નિર્જંશ દેહેવાય છે તેના સકામ
 અને અકામ બે ભેગા છે, મુનિઓને સકામ
 નિર્જંશ અને બીજઓને અકામ નિર્જંશ હોય
 ■ જેમ વૃક્ષના ફળને પવાલ વિગેરે દાંડીને
 ગરમ ઉપાયોથી પકાવાય છે અને જાડ ઉપર
 સ્વયં પડી પાકે છે, તેમ કમ ખપાવવાના ધ્યેયથી
 વિવિધ પરિપટ્ટા-ઉપસર્ગો સહીને કે તપ

શ્રી પુન્ય પ્રકાશનું સ્તવન

૬૬૧

૧૫ સિદ્ધિલયક મદા, ચોરીને જિનરાય,
૧૬ સુર સ્વામિની મરસ્વતી, પ્રેમે પ્રજામુ પાપ ૧
રેશુવનપતિ ત્રિશક્તા તથો, ન દન શુભ મ બીર,
૨૧ સન નાયક જગ જયો, વર્ધમાન વકવીર ૨
તેક દિન વીર જિજ્ઞ દને, ચરણે કગી પ્રજામ,
૩૧ વિકે શુવના હિત બળી, પુછે મોનમસ્વામ ૩
મુક્તિ મારગ આરાધિએ, કહો કિણ પરે અરિહત,
૪૧ કુધા સરસ તવ વચન રસ, બાળે શ્રી ભગવત ૪
અતિચાર આલોપિએ, રત્નત ધરીએ શુદ્ધસાખ,
૫૧ શુભ ખમાવો સમઘ ને, ચોનિ ચોરાશી લાખ ૫
૬૧ વિધિશુ વળી ચોસિરાવીએ, પાપસ્થાન અદાર,
૭૧ ચાર શરણુ નિત્ય અનુમરો, દનિદો દુરિતાચાર ૬

વિષ્ણુમ તો ઉરેખ્યો રે-પ્રાં સં ૭
 ઇત્યાદિક વિપરીતપણાથી, સમકિત ખડ્યુ
 જેહ, આ ભવ પરભવ વળી રે ભવોભવ,
 મિરઝામિ દુહ્કડ તેહ રે-પ્રાણી ચારિત્ર દ્યો
 ચિત્ત આણી, વીર વહે એમ વાણી રે-પ્રાં ચાંદ
 પથ સમિતિ નણુ ગુપ્તિ વિશધી, આઠે
 પ્રવચન માય, સાધુ તણે ધરમે પરમાઠે,
 અશુદ્ધ વચન મન કાય રે-પ્રાં ચાં ૯
 આવકને ધર્મે સામાયિક-પોસહુમા મન વાળી,
 જે જયણા પૂર્વક એ આઠે, પ્રવચન માય ન
 પાળી રે-પ્રાં ચાં ૧૦

ઇત્યાદિક વિપરીતપણાથી, ચારિત્ર હોખ્યુ
 જેહ, આ ભવ પરભવ વળી રે ભવોભવ,
 મિરઝામિ દુહ્કડ તેહ રે-પ્રાં ચાં ૧૧
 બારે ભેડે તપ નવિ કીધો, છતે ભેગે નિજ

શરતે, ધર્મે મન વચ કાયા વીરજ, ના
દેશવીયુ ભરતે રે-પ્રાં ચાં ૧

તપ વીરજ આચાર એછી ચેરે, વિવિ
વિરાધ્યાજેહુ, આ ભવ પરભવ વળી રે ભવોભ
મિચ્છામિ દુઃકંક તેહ રે-પ્રાં ચાં ૧

વળીય વિશેરે ચારિત્ર કેરા, અતિચાર
આલોહ્યે, વીરબિભેમર વચણ મુછીને,
પાપ મેલ સનિ ધોઇએ રે-પ્રાં ચાં ૧૪

ઠાપ-ખીજી

(પામી સુચર પસાવ-એ દેશી)

પૃથ્વી પાણી તેઉ, વાઉ વનરપતિ,
એ પાથે યાવર કહ્યાએ, કરી કરસણ આર ભ
એ ને એડીયા કુવા વગાવ ખણાવીયાએ ૧
ધર આર ભ અનેક, ટાકા લોયરા,
મેરી માળ ચણાવીયાએ, લીપણ સુ પણ કાજ,

પડીયજોભવે, તે મુજ મિચ્છામિ દુષ્કંડ એ ૭
 કૂંભી ચરમીયા દીડા, ગાદર ગડોલા, ઈયાજ
 પોરા ને અવરીયાએ, વાળા જળો ચૂરલ,
 વિચલિત રસતણા, વળી અયાણા પ્રમુખનાએ ૦૮
 એમ તેઇન્દ્રિય લવ, જે મે દુહવ્યા, તે
 મુજ મિચ્છામિ દુષ્કંડ એ, ઉઘેહી જૂ વીખ,
 માકડ મકોડા, ચાચક દીડી કુમુખાએ ૦ ૯
 ગદહિયા ધીમેલ, કાનખજૂરીયા,
 ગીંગોડા ધનેરીયાએ, એમ તેઇન્દ્રિય લવ,
 જે મે દુહવ્યા, તે મુજ મિચ્છામિ દુષ્કંડ એ ૧૦
 માખી મચ્છર ડાંસ, મસા પતંગીયા,
 કસારી કોલિયાવડાએ, દીકુણ વીજી લીક,
 જમરાજમરીઓ, કોતા બગખ-માખીએ ૦ ૧૧
 એમ ચોરિન્દ્રિય લવ, જે મે દુહવ્યા, તે
 મુજ મિચ્છામિ દુષ્કંડ એ, જળમા નાખી જળ,

જાગર દુહ્યા, જામા મગ મતાપીવાએ૦ ૧૨
 પીડયા પળી છા, પાડી પાસમા,
 પોપટ પાન્યા પાજરેએ, એમ પવેત્રિય છવ,
 જે મે દુહ્યા, તે મુજ મિચ્છામિ દુષ્કડ એ૦ ૧૩

કાન-રીછ

(માળી વાળી દિનારીછ-એ રેલી)

ક્રોધ લોભ ભય હાસ્યથીછ, બોન્યા વચન અસત્ય,
 કૂડ કરી ધન પારકાછ, લીધા જેહ અહર રે
 જિનછા મિચ્છામિ દુષ્કડ આજ, તુમ સામે
 મહારાજ રે-જિનછા, દેઈ સાર કાજ રે-
 જિનછા, મિચ્છામિ દુષ્કડ આજ ૧

દેવ મનુષ્ય તિર્યંચનાછ, મૈયુન સેવ્યા રે જેહ,
 વિવચારસહ પટપણેછ, ધણુ વિહ્યા દેહ રે-
 જિનછા મિચ્છામિ૦ ૨

પરિગ્રહની મમતા કરીછ, ભવો ભવ મેલી આય,

વેરિદાનીતેત્રિદશીનું કેવનમ્. દીપ મ રે-
ચિનનું મિત્ર મિત્ર મિત્ર ૩

મસ્તીરેવન જે કથન, કથા અનુ મમલ,
મમલ મસ્તીરેવન, ૫૫ કથો મ-વલ રે-
ચિનનું મિત્ર મિત્ર ૪

મન દેવ વિગાધિવન, વગીષ્ઠ ન્યા ૫૫૫ મ મ,
૫૫ દુરુકિવિદ્યા કીન દીપા આ ૫૫૫ મ રે
ચિનનું મિત્ર મિત્ર ૫

મન દાગ આટે દુરેન અ લોપા અનિયાર,
મિવમનિઅ. ગાધન નોન, એ ૫૫૫ અપિદાર રે
ચિનનું મિત્ર મિત્ર ૬

દાત-આધો

(સારેવડીની-રેગી)

૫૫ મદામન આદરો સાદવડી રે, અથવા
દયો મન આર તો, યથાગમિ મન આદરી

પળ તૃપ્તિ ન પામ્યો, હવ લાલચીયો રક,
 દુરલ્લહો એ વળી વળી, અણસણનો પરિણામ,
 એહથી પામીજે, શિવપદ સુરપદ ઠામ
 ધન્ય ધત્તો શાલિભદ્ર, ખ ધો મેઘકુમાર,
 અણસણ આરાધી, પામ્યા ભવનો પાર,
 શિવમંદિર જાયે, કરી એક અવતાર,
 આરાધન કેદે એ નવમે અધિકાર
 હસમે અધિકારે, મહામત્ર નવકાર,
 મનથી નવિ મૂકે, શિવસુખ-ફલ સહકાર,
 એહ જપતા જાયે, દુર્ગતિ હોય વિકાર,
 સુખે એ સમરો, ચોદ પૂરવનો સાર
 જનમાતર જાતા, જો પામે નવકાર,
 તો પાતિક ગાળી, પામે સુર અવતાર,
 એ નવપદ સરીખો, મત્ર ન કે સસાર,
 ઈહ ભવ ને પરભવે, સુખ સ પત્તિ દાતાર

કરવા અમ ઉપકાર, જ્યો જિન વીરલ એ ૧
 મે અપરાધ કયા ઘણા એ, કહેતા ન હું
 પાર તો, તુમ ચરણે આબ્યા ભણી એ,
 ને તારે તો તાર, જ્યો ૨
 આથ કરીને આવીયો એ, તુમ ચરણે
 મહારાજ તો, આબ્યા ને ઉવેખયો એ,
 તો કેમ રહેયે લાજ ? જ્યો ૩
 કરમ અણુજણ આકરા એ, જનમ મરણ
 જ જાળ તો, હું છું એકથી ઉમંગો એ,
 ઊડવ દેવ ! દયાલ જ્યો ૪
 આજ મનોરથ મુજ ક્યયા એ, નાઠા દુઃખ
 હ ઠોલ તો, વડ્યો જિન ચોવીસમે એ,
 પ્રગટયા પુણ્ય કલ્પોલ જ્યો ૫
 ભવે ભવ વિનય તુમારડો એ, ભાવ ભકિત
 તુમ પાય તો, દેવ ! દયા કરી દીલ એ એ,
 ભોધિજીજ સુપસાય જ્યો ૬

— ઠગરા —

તારણ તારણ સુગતિ દારણ, ૬ ખ
 તારણ જગ જયો, શ્રી વીર જિનવર
 ભુ મુણના, અધિક મન ઉ નટ થયો ૧
 વિજયદેવસરિદ પદ્મર, તીરથ જગમ
 ભી જગે, તપગચ્છપતિ શ્રીવિજયમજસૂરિ,
 સૂરિ તે જે જગ મ જે ૨
 શ્રી હીરવિજયમૂરિ શિષ્ય વાચક, કીર્તિવિજય
 પુરગુન સમો, તસ શિષ્ય વાચક વિનયવિજયે,
 ગુણો જિન ચોવીસમે ૩
 મયસત્તર સવન જોગણુત્રીયે, રહી રાદેર
 ઘોભાસ જે, વિજય દશમી વિજય દારણ,
 કીયો શુણ અભ્યાસ જે ૪
 નરભવ-આરાધન સિદ્ધિ સાધન, મુદ્દતકીલ
 વિતાસજે, નિજ રા હેતે સ્તવન રચિયુ,
 નામે પુણ્યમકાશજે ૫

તે વિષુ જનમારો વહી ગયો, નહિ કાગળ
 ગમાયાર રે, નહિ કોઈ કોઈનો સ સાર રે,
 સ્વારથીયો પરિવાર રે, માતા મરૂંદેવી માર રે,
 પડેચ્યા મોગ્ય મોઝાર રે સહજનદી ૭
 માતપિતા મુત બાપવા, અધિકો રાગ વિમાર રે,
 નારી અસારી રે ચિત્તમા, વહિ વિષય ગમાર રે,
 જુઓ સૂરિકાતા જે નાર રે, વિષ દેલી ભરતાર,
 નૃપ જિન ધર્મ આધાર રે, સજ્જન
 નિવાર રે સહજન

હુમી હસી દેતા રે તા-નીયો, ચમ્યા
 તે નર અ તે માટી યયા, લોક ચલે
 પડતા પાત્ર કુભાર રે, એહવુ જાણી
 ઊઠ્યા વિષય વિકાર રે, ધન્ય તેહનો

યાવચ્યા મુત ચિવવયો, વગી ઈ
 પિક પિક વિયા રે જીવને,

સમાલ રે, મહેની મોહ જાલ રે,
પરમે કેવલ બાલ રે, ધન્ય કરક ડૂ બૂપાલ રે
સહજાનહીં ૧૦

મી શુભ વિજય સુગુરે જહી, ધર્મ રથળ
પરે ઉક રે, વીર વચન રમ શેલહી,
આખે ચતુર વિવેક રે, ન ગમે તે નર ભેક રે,
પરતા ધર્મની ટેક રે, ભવજલ તરીયા અનેક ર
સહજાનહીં ૧૧

આપ સ્વભાવની સમજાય

આપ સ્વભાવમા રે, અવધુ મદા મગનમે
રહેના, જગત છવ હે કરમાધીના, અચરિત
કાષ્ઠા ન હીના આપ ૦ ૧
તુ નહિ કેસા કોઇ નહિ તેસા, કયા કરે મેસા
મેસા, તેસા હે સો તેરી પાસે અવર
સબહિ અનેસા-આપ સ્વભાવ ૦ ૨
વપુ વિનાશી તુ અવિનાશી, અજ હે હંનકા

નિતામી, વયુ મગ જળ ફર નિકામી, તમ
તુમ શિકા વામી-આપ૦ ૩

રાગ ને રીમા દોમ ખવીયા, એ તુમ
દુ ખકા દીમા, જળ તુમ ઉનકુ ફર કરીસા,
તમ તુમ જગકા ઈમા-આપ૦ ૪

પરકી આશા સદા નિરાશા, એ હૈ જમ જન
પાસા, તે ઠાટનકુ કરો અજ્યાસા, લહો સદા
મુખ વાસા-આપ૦ ૫

ઠબહિક કાલુ ઠબહિક પાલુ, ઠબહિક હુએ
અપખાલુ, ઠબહિક કીર્તિ જગમે ગાલુ, સબ
પુદ્ગલકી બાલુ-આપ૦ ૬

શુદ્ધ ઉપયોગ ને સમતા પારી, જ્ઞાન ધ્યાન
મનોહારી, ઠમ્ કલકકુ ફર નિવારી, હવ
વરે શિવનારી-આપ૦ ૭

વૈરાગ્યની સજ્જાયા

હયા તે મદિર માળીયા, સોડ તાળીને

સો, કાઠો કાઠો રે એને મહુ કહે, બાણે
 ૪ ખો જ નહોતો-એક રે દિવસ એવો
 આવશે, મન મખજોલુ સાલે, (એ આકર્ણી) ૧

મત્રી મખ્યા સવિ કારમા, તેણુ કાઈ નવિ
 ચાલે-એક રે ૦ ૨

સાચ સોનાના સાકળા, પહેરણુ નવનવા
 સાધા, ધોણુ વજ્ર એના કર્મણુ, તે તે
 ચોધવા સાચા-એક રે ૦ ૩

સર કર્મણ્યા અતિ ધણા, બીજાનુ નહિ લેણુ,
 ખોખરી હાકરી એના કર્મની, તે તે
 આનજ દણુ-એક રે ૦ ૪

કોના છાક કોના વાછક, કોના માયને બાપ,
 અતકાળે જણુ લવને એકણુ, સાચે પુણ્ય
 ને પાપ-એક રે ૦ ૫

સગી તે નારી એની કામિની, ઉણી દગમગ

૩-જૈન શાસનના આરાધકો

૧ નમસ્કાર મહામત્ર વાને સિવ સિવની

પુષ્કરાર્દ્ધદીપના ભરતમા સિદ્ધાવટ
 નામનુ ગામ છે, ત્યાં સુનત નામના એક
 આચાર્ય ચોમાસુ રહ્યા અને ચોત્તર મુનિઓને
 મહિનાના, કોઈને બે મહિનાના, કોઈને ત્રણ
 મહિનાના તો કોઈને ચાર મહિનાના ઉપવાસ
 ઉચ્ચરાધ્યા તેમના એક 'દમમાત્ર' નામના
 મુનિ શુદ્ધ આજ્ઞા મેળવીને ગામ બહાર એક
 શુદ્ધમા ચોમાસુ રહ્યા ત્યાં આમ તેમ બમતુ
 એક સિવ-સિવલીનુ મુગલ આવી ચાપુ
 મુનિને જોતા જ બનેને ખૂબ સદ્ભાવ થયો
 અને એથી હાજુમા તેમની પાપબુદ્ધિ નાશ
 પામી મુનિએ પણ બન્નેને ચોત્તર જાણી
 શ્રીપદપરમેષ્ઠિ નમસ્કાર મહામત્ર આપ્યો

અને જન્ને સરજ સાવે તે મ અને ગણ
લામ્યા મુનિએ પણ એ મહામ નતુ ત્રિગા
ધ્યાન કરવા મમબબુ અને ચોમાસુ પૂ
થતા વિહાર કરી ગયા

આ હ પતી મુનિના ઉપકારને યાદ કર
હરોજ એ નવકાર મહામ નતુ ધ્યાન કર
રહ્યા અને તેના પ્રભાવે ચોમ્ય સમયે સમાપ્તિ
પૂર્વક મરણ પામ્યા

રાજા રાજસિંહ અને રાણી રતનવતી

આ જાણુ જમ્બૂદીપના ભરતમા મણિ
મદિર નામનુ નગર છે ત્યા રાજમુગા
નામે રાજા અને તેની વિજયા નામે રાણી
હતી ઉપર કહ્યો તે ભિલવનો છવ નમસ્કા
મહામ નના પ્રભાવે વિજયાની કુનિમા અવતર્યો,
ગર્ભકાળ પૂર્ણ થતા જન્મેલા પુત્રને રાજાએ
જન્મોત્સવ કરી રાજસિંહ નામ રાખ્યું.

1

દુદિયાગી રાજસિંહ અપ્ય મહેનતે પુરખની
 મહોત્તે કમાઓમા પ્રવીણ થયો, તેને મમાન
 ૧૧-શુદ્ધોવાળા સુમતિ નામના મત્રિપુત્રની
 સાથ ગાઢ મૈત્રી થઈ અને અતુકમે બન્ને
 યૌવનવયે પહોંચ્યા

એકદા બન્ને મિત્રો નગર બહાર ઘોડા
 એને ખેવાલી એક વૃક્ષતળે બેઠા, ત્યાં એક
 વટેમાર્ગી નીકળ્યો, તેને રાજસિંહે પૂછ્યું જાણ!
 ક્યાંથી આવો છો? ક્યાં જવું છે? અને
 કઈ આશ્રયસ્થૂત જળણવા યોગ્ય હાય તો
 જણાવો જવાબમા વટેમાર્ગી નમસ્કાર કરીને
 બોલ્યો-પદ્મપુરથી આવું છું અને શ્રી
 પુકરીક ગણધરાદિ અનંત આત્માઓની
 સિદ્ધિથી પવિત્ર બનેવા શ્રી શત્રુજય ગિરિ
 રાજની ધારાએ બાંધે છે એક આશ્રય
 બેસું ઉ તે સાલજો!

'જે રત્નવતીનો પૂર્વ ભવનો પતિ ભિલ્લ હશે
 તેને મારી પુત્રી પરણાવીશ' એથી દૂર દૂરથી
 અનેક રાજપુત્રો આવીને કહેવા લાગ્યા કે
 'હું પૂર્વ ભવમા ભિલ્લ હતો અને રત્નવતી
 મારી સ્ત્રી હતી' એમા કોઈ સાચો ન હતો,
 બધા ય રત્નવતીને પરણવાના લોકો અસત્ય
 બોલતા અને રત્નવતી પૂજતી કે 'પૂર્વે' શુ
 સુકૃત કરવાથી તમે આ ભવમા આટલી
 સમૃદ્ધિ પામ્યા' ત્યારે નિરુત્તર થઈ આબરૂ
 શુભાવી વીડે મોઢે પાછા ફરતા એથી 'પુરૂષો
 બધા જાડ બોલનારા હોય છે' એમ લાગવાથી
 રત્નવતીને પુરૂષ માન પ્રત્યે દ્વેષ થઈ ગયો
 અને હવે તે કોઈ પુરૂષને મળવા માગતી
 નથી માન સ્ત્રીઓની સાથે જ રહે ॥ અને
 આત્મકથાણુ કરે ॥ તમે પુરૂષરત્ન દેખાઓ
 છો, તે સીરત્ન છે કદાચ તમારા ઉભવને

યોગ મળે તો વિધાતાનો પ્રયત્ન સફળ થાય

મુસાફરની વાતથી સતુષ્ટ થએલા કુમારે
પોતાના શરીરના આશરણો હેટ આપી નિદાય
કર્યો અને પોતે રાજમંદિરે ગયા પત્રી રત્ન
વતીને મગવાની ચિતામાં પડ્યા

મિત્ર સુમતિ પાને તેણે દેશાટનની સમતિ
માગી સુમતિ એ વાતમાં મમત થયેા અને
પોતાનાથી બને તેટલી સહાય કરવાનું પણ કહ્યું
બન્ને જણા રાત્રિના સમયે નારબહાર નીકળી
પડ્યા અને દૂર એક અરણ્યમાં પહોંચ્યા ત્યાં
દેાર્ધના ઠંડુ રૂદનનો સ્વર સાંભળી પર
મળુ કુમાર તુર્તજ તનવાર લઈ તે દિશામાં
ધાન્યેા, ત્યાં તો એક રાક્ષસ એક પુરૂષને
હાજમાં હાજવી પોતાની સામે આવતા જોયેા
કુમારે દયાથી એ પુરૂષને ઊડા દેવા રાક્ષસને
કહ્યું ત્યારે રાક્ષસે કહ્યું કે હું સાત દિવસનો

કહ્યું - બીજી ન થાય તો પણ જ્યારે તું કોઈ
બંધ કર આપત્તિમા ક્રમાય ત્યારે મહામત્ર
શ્રી ૧૧ કારનું સ્મરણ કરજે, એથી ત્હારી આપત્તિ
નાશ થશે સદ્દા વિના પણ પિતાના આમહથી
પુને તે વાત સ્વીકારી અને શેડ સમાધિથી
મરીને દેવ થયા

દારૂડીઆઓ જુગારીઓ વિગેરેની સોજ
તથી શિવ પિતાની સર્વ સપત્તિ ગુમાવી
બેઠા અને નિસ્તેજ બની ગયેલા તેને સ્વજન
સબધીઓ વિગેરેએ છાટી દીધેા સર્વ
અપમાનિત થયેલા શિવને એક દિવસે દીન-
વદને બેઠેલા જોઈને એક મૂર્ત પરિવ્રાજકે જાણે
પૂજ દયાળુ હોય તેવો દેખાવ કરી તેને કહ્યું
કે-જો તું મ્હારૂ કહ્યું માને તો લક્ષ્મી ત્હારી
દાસી બની બંધ શિવને તો 'ભાવતુ હંતુ
અને વેધે કહ્યું' એની વાત ગમી ગઈ અને

તેના કહેવા પ્રમાણે કરવા કબુલ કર્યું

પરિત્રાજકના કહેવા પ્રમાણે તે કેઇ
મ્યાનેથી એક પુરુષનું શબ લાવ્યો અને બીજી
પણ કેન્દ્રીક સામગ્રી લઈ પરિત્રાજકે કહ્યા
પ્રમાણે કાળી ચો.ચની રાત્રે જ ગલમા એક
ભયાનક સ્મશાને પહોંચી ગયો પરિત્રાજક
પણ સંકેત પ્રમાણે ત્યાં આ ચો જ હતો, તેણે
એક કુડ (માનુ) બનાવીને તેમાં અગ્નિ સળ
ગાવ્યો અને શબના હાથમાં વીરજી ધારવાળી
તક્કવાર મૂકી પછી શિવને શબના પગતળીએ
તેવ ધસવાનું કહી પોતે નિશ્ચય બેસી મત્ર
જપવા લાગ્યો

શિવ આ બધું દ્રશ્ય બોધ સમજી ગયો કે
પોતે આકૃતમાં છે, પણ મું કરે? નાસવું
શક્ય ન હતું અને ત્યાં કેઈની સહાય મળે
ભયભીત થએલા તેને

તો તો ખરો! આ મહામ નનો કેવો અપૂર્વ
મહિમા છે? એ ૧૧ ધ્યાનથી આવોક-પરવોકની
સપાળી આપત્તિઓ નાચ પામે છે એમ એ
મહામ નના મહિમાનુ અનુભોક્ત કરતા
બન્ને ત્યાંથી આગળ ચાલ્યા

સતી શીમતી

કમચ પ્રયાણ કરતા બન્ને પોતાનપુર
નગરે પહોંચ્યા, ત્યાં કેઈઈમતને ત્યાં મહા
મટોત્સવ ચાલતો. જોઈ કુમારે કેઈ પુરુષને
મહોત્સવનું કારણ પૂછ્યું ત્યારે તે પુરુષે
કહ્યું-સાજનો!

અહીં સુયુત નામના શાવકને શીમતી
નામની પુત્રી છે આજુ કુદ બ શીત્તેનધર્મમા
ખૂબ અધ્યાજી અને ધર્મ ■ શીમતી-સૌવન
વતી યઈ ત્યારે તેના રૂપમા મોહ પામી એક
મિથ્યાદષ્ટિ ધનાદય પુત્રે સુયુતચેક પાસે

શ્રીમતીની માગણી કરી ચેઠે તે અન્નેન છતા
 યોગ્ય પતિ નમણુ નેન ધર્મની આરાધનાની
 કમુલાલ માગી પુત્રીને મહાત્મવ પૂર્વક તેની
 સાથે પરણાવી પતિની સાથે શ્રીમતી સામરે
 ગર્ભ પતિનો અનહદ પ્રેમ હતો છતા ધરમા
 નણુદ માતુ વિગેરે મિથ્યાત્વી હોવાથી તેમને
 શ્રીમતીની ધાર્મિક પ્રવૃત્તિ ન રૂચી અને તેના
 ઉપર દ્વેષ કરવા લાગ્યા તો પણ શ્રીમતી
 પોતાના ધર્મમાં નિયત રહી બધાનો વિનયાદિ
 કરવા પૂર્વક સમતાથી દિવસો પસાર કરતી
 ગઈ તેના ઉપર ધરના માણસોનો દ્વેષ વધતો
 ગયો બધા ધર્મમાં વિનો કરવા લાગ્યા, છતા
 પોતાના જ કર્મોનો દોષ સમણુ શ્રીમતીએ
 જરા પણ દે ન કર્યો

કેટલોક સમય જતા દુષ્ટિરામથી મિથ્યા
 ગાએલા પતિનો પ્રેમ પણ વધી ગયો.

અને શ્રીમતીનું કાઈ સહાયક ન રહ્યું તેના
 પતિએ પણ બીજી સ્ત્રી પરણવાના ઇરાદાથી
 શ્રીમતીને મારી નાખવા વિચાર કર્યો એકદમ
 ઘરના અંદરના અંધારા એરડામાં એક ઘડામાં
 સપાં રાખીને ઘડો ઢાકી દીધો પછી તક લેઈને
 શ્રીમતીને કહ્યું - એરડામાં ઘડામાં પુષ્પોની
 માળા છે તે તું મને લાવી આપ' સ્ત્રી
 શ્રીમતીએ પણ પતિની આજ્ઞાને શિરસાવ ઘ
 કરી શ્રીનમસ્કાર મહામંત્રના સ્મરણ પૂર્વક
 એરડામાં પ્રવેશ કર્યો નવકાર મંત્રના
 ધ્યાનથી તેને જરા પણ ભય ન લાગ્યો ઢાકણ
 ખોલીને ઘડામાં હાથ નાખ્યો તે પહેલા જ
 નમસ્કાર મહામંત્રના પ્રભાવથી તુષ્ટ થએલી
 શાસન દેવીએ સાપને ખસેડી ઘડામાં મુગધી
 પુષ્પો ભરી દીધા હતા તે લઈને તેણે પતિને
 આપ્યા આશ્ચર્ય પામેલા પતિએ અંદર જઈ

પાછીથી મોટું પૂર આંધુ અને તેમા એક
 બીજેરાતુ ફળ તણાતુ બેઈ કોટવાળે નદીમા
 પડી તે બીજેરૂં લાવી રાજાને આપ્યુ એનો
 ગદ્ય-સ્વાદ વિગેરે બેઈ ખૂશ થએલા રાજાએ
 કોટવાળનો સત્કાર કરી એ ફળ ક્યાથી લાબ્યો
 તે પૂછ્યુ અને કોટવાળે યથાર્થ હકિકત
 જણાવી સ્વાદમા લુબ્ધ બનેલા રાજાએ તેનું
 મૂળ ઉત્પત્તિ સ્થાન ચોધી લાવવા હુકમ કર્યો
 કીનારે કીનારે જતા બીજેરાના વૃક્ષોનું વન
 આંધુ તે બેઈ કોટવાળે અનુમાન કર્યું કે
 અહીંથી પડી ગયેનું બીજેરૂં પાછીના પૂરમા
 તણાઈને આંધુ દોય એ સંભવિત છે
 એટલામા ત્યાં રહેવા ગોવાગીઆઓએ કહ્યું-
 બાઈ! આ વનના ફળ કોઈ લે છે તો મરી
 જાય છે માટે ફળ લેયો નહિ એથી કોટવાળ
 સધળી હકિકત રાજાને કહી

પણ સ્વાદમા લપટાએવા રાજાએ ન્યાય અને
 મર્યાદા મૂકીને કહ્યું કે 'નગરમાથી વારા
 પ્રમાણે એક એક માણસ મોકલી દૂળ મગાવો'
 કેટલાયે નગરના માણસોના નામ નોંધી
 ચીકૂડીઓ બનાવીને એક પાત્રમાં ભરી દરરોજ
 તેમાંથી જેની ચીકૂડી નીકળે તેની પાસે દૂળ
 મગાવવાની ગોડવણ કરી એમ રાજાના
 હુકમથી દરરોજ એક મનુષ્યના ભોગથી
 બીજોદ્ધ મગાવો રાજા ખાતો ગયો અને
 માણસો મરતા ગયા

એમ કરતા એક દિવસ શ્રીજિનદાસ
 નામના શ્રાવકની ચીકૂડી નીકળી મરવાનું
 તો હતું જ, એથી તેણે અતિમ આરાધના
 કરી લીધી, ઘરમંદિરમાં ભાવભક્તિપૂર્વક
 જિનપૂજા કરી સહુને ખમાવી સાગાર અને
 શનતુ પર્ય્યજાણું કરી મનમાં મમાધિ ઠેકવી

કોનધામ ૨ મદામ ત્રને ઉપન રવરે લેતો
તે વન જાણી ચાલ્યો

આ વનનો અધિષ્ઠાપક પૂર જવે મતોની
વિરાધના કરવાથી અતરમા ઉપસ મએલા
દનો, કોઈ પણ તેના વનમાની દાન હતુ
તેને તે મારી નાખનો હતો, આને જિન
દાસના મુખનો નવકારમ ત્રનો જાનિ માલગા
તેને પૂર્વજન્મનુ જ્ઞાન થયુ, જેથી પૂરે કદેવી
જાવિરાધના જાણી તે ધમ પમ્યો અને
જકિતપૂરક જિનદામ આવકની પાને આવી
તે કહેવા લાગ્યો-‘મને ધમ’ પમાયો માટે
આપ મારા ગુરુ છો’ પૂન્ય છો, આપ હવેથી
આપના ગ્યાને જ રહેજો, હુ જ મેશા આપને
જુગ આપી જઈશ, થીજિનદાસ એક દૂતદૂત
‘જે’ પાઠા આજ્યા, રાજને જનેવી તથા
કહી અને રાત પળ જુશ થઈ જોન

પણ સ્વાદમા લપટાએવા રાજાએ ન્યાય અને
 મર્યાદા મૂકીને કહ્યું કે 'નગરમાથી વારા
 પ્રમાણે એક એક માણસ મોકલી ફળ મળાવે'
 કોટવાળે નગરના માણસોના નામ નોધી
 ચીકૂંઓ મનાવીને એક પાત્રમા બરી દરરોજ
 તેમાથી જેની ચીકૂં નીકળે તેની પાસે ફળ
 મળાવવાની ગોડવણ કરી એમ રાજાના
 હુકમથી દરરોજ એક મનુષ્યના લોભથી
 બીજો મળાવો રાજા ખાતો ગયો અને
 માણસો મરતા ગયા

એમ કરતા એક દિવસ શ્રીજિનદાસ
 નામના શ્રાવકની ચીકૂં નીકળી મરવાતું
 તો હતુ જ, એથી તેણે અતિમ આરાધના
 કરી લીધી, ધરમહિરમા બાવળકિતપૂર્વક
 જિનપૂજા કરી સહુને ખમાવો સાગાર અને
 રાનતુ પર્યટ્ટખાણુ કરી મનમા સમાધિ કેળવી

શ્રીનમસ્કાર મહામત્રને હૃદય સ્વરે બોલતો
તે વન ભણી આ ચો

આ વનનો અધિષ્ઠાયક પૂર્વ ભવે પ્રતોની
વિરાધના કરવાથી વ્યતરમા ઉત્પન્ન થએલો
હતો, ઠાઈ પણ તેના વનમાંથી ફળ હેતુ
તેને તે મારી નાખતો હતો, આને જિન
દાસના સુખનો નવકારમત્રનો ધ્વનિ સાબળતા
તેને પૂર્વજન્મનું જ્ઞાન યયુ, એથી પૂર્વે કરેલી
મતવિરાધના ભણી તે ધર્મ પામ્યો અને
ભક્તિપૂર્વક જિનદાસ શાવકની પાસે આવી
તે કહેવા લાગ્યો-‘મને ધર્મ પમાડ્યો માટે
આપ મારા સુરે છો’ પૂજ્ય છો, આપ હવેથી
આપના સ્થાને જ રહેજો, હું હવેથી આપને
ફળ આપી જઈશ, શ્રીજિનદાસ શેઠ દુતકૃત્ય
થઈ પાછા આવ્યા, રાજાને બનેલી સધળી
કહી અને રાજા પણ પૂજ્ય થઈ નેન

ધર્મની સ્તુતિ કરવા લાગ્યો જિનદાસનો પણ
 ધણો સત્કાર કર્યો એમ અમેને સધળાને
 જોનધર્મના પ્રભાવે શ્રી જિનદાસે જીવાડયા
 છે તેનો આખા નગરમાં હુષ્ છે અને રાજાએ
 એથી હુષોત્સવ માડ્યો છે તેમાં આજુ થહેર
 આનંદમગ્ન બન્યું છે

આ હકિકત જાણી નમસ્કાર મંત્ર તુ આ
 જાવમાં જ કેવું અવોકિકે કૃણ મળે છે ! વિગેરે
 તેના મહિમાની અનુમોદના કરતા બન્ને
 મિત્રો આગળ ચાલ્યા

ચંદ્રપિંગન ચાર

રાજસિંહ અને સુમતિ બન્ને પ્રયાણ કરતા
 કમથ વસ તપુર પહોંચ્યા, ત્યાં આખા થહેરમાં
 સહુ કોઈને શ્રીનવકારમંત્રને ગણતા જોઈ
 આશ્ચર્ય પામેલા કુમારના કહેવાથી સુમતિએ
 એની તપાસ કરીને રાજસિંહ કુમારને કહ્યું -

ચિર! આ નગરમા જિતરાત્રુ રાજાને બાદા
 નામે રાણી હતી, તેનો હાર એક અધર્મિગણ
 નામના ચોરે રાજ બહારમાથી ચોરી તેજ
 નગરની દેવાવતી નામની કોઈ જવાસ પત્ર
 વેશ્યાને આપ્યો અને તેના બદલામા તે
 વેશ્યાની સાથે વિષય સુખ ભોગવવા લાગ્યો.

એવામા અનઅતેરશનો પર્વ દિન આવ્યો,
 સપત્તી વેશ્યાઓ વિવિધ મનુષ્યાર સજ્જ અવ
 કારો પહેરી ઉપવનમા ફીડા કરવા ગઈ, ત્યા
 દેવાવતી પણ પેલો હાર પહેરીને આવી અને
 ત્યા આવેલી રાજાની દાસીઓએ એ હાર
 જોઈ, ઓળખી, ઘેર જઈ રાણીને વાત કરી
 રાણીએ રાજાને કહ્યું અને રાજાએ દેવાવતી
 હાતમા કોની સાથે રહે છે તે તપાસ કરવા
 મંત્રિને આજ્ઞા કરી મંત્રિએ તપાસ કરી
 જુઓ, એથી રાજાએ વેશ્યાના ઘરને ઘેરા

ધારી અદરથી ચરપિંગજને પકડાવી લીધો,
અને શૂળીએ ચઢાવવાની આજ્ઞા કરી
શૂળીએ ચઢાવરાખ્યો.

કક્ષાવતી વેરયા છતા યોડા વખતથી
ભોગમા સતુટ ગની હતી, કંઈક આવિમના
આચારો પાળતી હતી, એથી એને ચરપિંગવના
અકાળ મરણ માટે દુઃખ થયું તેને લાગ્યું
કે મારા પ્રમાદને પરિણામે એને મરવાનો
પ્રમગ આખ્યો, ખેર, બનવાનું બન્યું 'આજથી
કંઈ પુરૂષ સાથે મારે વિચાર સેવવો નહિ'
એવો નિર્ણય કરી તેણે ચરપિંગ

જઈ તેને અતડાળે નવકા-
ળાખ્યો અને કહ્યું મરીને
થવાનું નિયાત કર!
નિયાત કરી મરીને
કુશિમાં પુરપણે અવ-

કુળ આપનાર નવકારના મહિમાથી ચોર મગી
રાજપુત તરીકે જન્મ્યો અને ગજાએ જન્મે
તેમવ કરી તેનું પુરદર નામ રાખ્યું

સસારની કેવી વિચિત્ર ઘઠના છે? પુત્ર
શુ યાય, પુત્ર પુત્ર યાય, માતા પત્ની યાય,
પત્ની માતા યાય, રાજાને કયા ખબર હતી
કે એ મારો શત્રુ છે? અને ખબર પડે તો
પણ શુ? મોહ-રનેહરાગના બધનથી હવે
તેને શુ માનવા પણ કેમ હે?

કતાવતી તો ગર્જાદિવસના અનુમાનથી
સમજી ગઈ હતી કે પુરદર અહિંસાનો
ભવ છે એથી તે તાત્કાલિક જતી, પુરદરને
રમાઈતી અને તે રૂદન કરે ત્યારે ‘અહિંસા
રાઈથી નહિ ઠહીને છાનો રાખતી પુરદર
પણ પૂર્વભવનું નામ સાબળતી, કતાવતીની
મુખામુદિ જોઈ જાનિમ્મરણનાન પામ્યો,

તોયે પાશો પૂરતર જોયો અને જિનાના
અરમાન બાદ રાજા થયો ત્યારે કાગતીએ
પાતાની પછી શ્રીજી પુરોતો મગ નથી
કર્મી અમ બાજી તો જી બનાવી

આ બધા મહિમા આ નમસ્કાર મહા-
મનોજી છે, અમ નમસ્કાર જિનધર્મમા
રખા બનેલા રાજા દરદોષ થી નવકારમનુ
પડન કરે છે અને એથી નગરના સધવા
સોડો પજુ એ મને ગળે છે 'યથા રાજા
તથા પ્રજા' એ કહેવત અર્થાં ચરિતાય' થયું છે

મિત્રના મુખથી આ હકિકત સામળી
આશ્વય પામેવા કુમારે કહ્યું-જુઓ તો ખરા,
આ ચોરને પરલોકમા નમસ્કાર મહામન
કવો કહ્યો? એમ નવકારના મહિમાને
રચણે રચણે જોતા બન્ને મિત્રો વસતપુરથી
આગળ ચાલ્યા

હુડિંધક

કેમશ પ્રયાણ કરતા રાજસિંહ અને સુમતિ
 મથુરામા ગયા, ત્યા નગર બહાર પૂર્વ-
 દિશામા એક ઘસતુ મંદિર જોયું, તેના
 આગળમા 'કામીએ થકાવેલા ચોરને એક
 ધુન કઈ સજાવાની રહ્યો હોય' એવું
 જાણુ હમુ કરેલું જોઈને તેનું રહસ્ય
 જાણવા રાજપુત્રે પૂછારીને પૂછ્યું, બાઈ! આ
 કથા શાનું છે? પૂછારીએ કહ્યું, અહીં રાત્રી
 મંદિરનું રાજા તથા જિનહર નામે
 પરમશ્રાવક નગરચેદ છે તે અત્યંત કષ્ટાણું
 છે અને સત્વશાળી પણ છે એકલા હુડિંધક
 નામનો એક ચોર નગરમા ચોરી કરવા
 આવ્યો, એક સીમતના ઘરમાથી તે પકડાયો
 અને ઠાટવાળોએ રાજા સમક્ષ હાજર કર્યો

આ ચાર મન જગમાજ હતો, આજ મુખી
 પાડી ચોરીઓ કરતા કરતા તે પકડાતો ન
 હતો. રાજા કોઈ સમયે અને પ્રજા પણ તેનાથી
 સારી મર્જ હતી એથી ચોરને ભેઈ રાખતો.
 કોઈ મીમા બહાર ગયો, તેણે આજ્ઞા કરી
 કે અને મપિટે ચઢાડી આખા શહેરમાં ફેરવી
 પુષ્કળ વિડબના કરી ફાંસીએ ચડાવે. અને
 શહેરમાં બહાર કરે કે જે કોઈ ચોરી કરશે તેને
 ન્યાયમિય રાજા બેસાડ દશામા આ ચોરની
 જેમ મારી નાખશે રાખના કહેવા પ્રમાણે
 કોટવાળે બધું કરી ખૂબ કદરવુંના પૂર્વક દુડકને
 ફાંસીએ ચડાવ્યો. અને કોઈ એની દયા કરે
 તેને પકડી લેવા રાજસેવકોને ચોકીમાં મૂક્યા
 ફાંસીએ ચડેલા ચોરને તે વખતે પણ
 તૃપ્તિ આપી-વ્યાપી કરી દીધો. એથી દીન
 વચને તે જેની તેની પાસે પાણી માગવા

લાગ્યો દયાળુઓને દયા થવા છતાં રાજના
 બચથી તેને કાઈ પાણી આપી શકયું નહિ
 એદલામા જિનદત્તશેઠ એ રસ્તે નીકળ્યા,
 તેમની પાસે ચોરે પાણી માગ્યું, ત્યારે સત્વ
 શાળી શેઠે રાજભયની પળ દરકાર ઊડીને
 ચોરને ઠણુ-ધીરજ રાખા હું હાલ પાણી
 લાવું છું, પણ ત્યાં સુધી તું મહાપ્રભાવક
 શ્રી નમસ્કાર મહામંત્રનું સ્મરણ કર ! જે
 મનુષ્ય એ મનને ઉલી ઘડીએ પણ સબારે
 છે તે મરીને સ્વર્ગે જાય છે, હિંસા, બૂઝ,
 ચોરી, બલિયાર કે બીજા પણ ચોર પાપો
 કરનારો પણ નવકાર મનના પ્રભાવે સદ્ગતિને
 પામે છે, કારણ કે 'અતે મનિ તેવી ગતિ
 થાય છે' માટે તું એ મંત્રને જપવા માડ !
 હું તુર્ત પાણી લઈને આવું છું શેઠના
 ઠહેવાથી ચોરે નવકારમંત્ર ગણવા માડ્યો અને

નથી હોયો? બધા મ નમસ્કાર કરી દીનવદને
 યદને કરગરવા લાગ્યા 'અમારો અપરાધ
 સમા કરો, અમે અજ્ઞાન હીએ' ત્યારે હું દિક-
 મણે તેમને કહ્યું કે 'જિનદત્ત આવડતુ યરણ
 સ્વીકારી પૂર્વ દિશામાં મારી ફાસીનું તથા
 જિનદત્ત આવડે અને નવકાર સમજાવ્યો તેનું
 દરમ બનાવવા સાથે મારૂ મંદિર બાધો'
 રાજાએ એ કબૂલ કર્યું અને જિનદત્તને ખમાવી
 હાથી ઉપર બેસાડી નગર પ્રવેશ કરાવ્યો.
 તે પછી આ યદનું મંદિર પણ રાજાએ
 બનાવ્યું ॥ અને હું ઝિન્દી ફાસીનું આ દસ્ય છે

એ સામળી રાજસિંહે સુમતિને કહ્યું
 તેમ આ ચોર છતાં નવકાર મંત્રના મહિમાથી
 યદ યયો તેમ હું પણ પૂર્વે લિલ્લ હતો
 તે રાજપુત્ર યયો છું અને નવકાર મંત્રના
 પ્રભાવે જ રાજવૈભવપામ્યો છું આશ્ચર્ય પામેલા

રામ રાજસિંહ અને રાણી રત્નવતીનું
શેષ વર્ણન

ઠેકણુક આજ્યા પછી એક સરોવર પાસે
પહોંચ્યા, કુમાર ત્યાંથી જૂન ધમિત અને
તૃષાતુર થઈ ગયો હતો, તેથી સરોવરમા
સ્નાનાદિ કરી વિશ્રામ માટે એક વૃક્ષ નીચે
મુનો મુમતિ બાળુના વૃમોના પુષ્પો તથા
ફોલ લેવાના કામમા ગુચાચો અને કુમાર
હાંધી ગયો

એ વખતે આકાશમાર્ગે જતા એક વિદ્યા
ધર દેવકુમાર જેવું રાજસિંહનું રૂપ ભેઈ
વિચારું કે 'પાછળ મારી સ્ત્રી આવે છે તે
બાતુ કેવું ભેઈ મને છાટી દેશે માટે કંઈક
ઉપાય કરે !' એથી તેણે વૃક્ષોમાથી ઠાંઈ
ઝોંધી લઈ પાણી સાથે ઘમીને કુમાર ઉપર
તે પાણી છાટતા કુમાર મટી સીતું રૂપ થઈ

એમ મને લાગે છે

રત્નવતીની મત્સ્ય જાત્રુવાની ઉત્ક્રાંતિ વધી
અને તેના આમંત્રણને બંધી મિત્ર સાંચોએ
બીજી ઓપિયી પોતાના મૂળ પુરુષરૂપ
મગદ કયાં એમાં અતિ હર્ષિત મચેલી
રાજકુમારીએ કતુ નાચા રૂપની જેમ આપતુ
સ્થાન-કુળ વિગેરે પણ જણાવી મને યાન્ત
કરે !

પછી રાજસિંહની આજ્ઞાથી સુમતિએ
બધા વૃત્તાત કહી સંભળાવ્યો રાજાએ પણ
એ વાત જાણી અને અતિ પ્રસન્ન થઈ પોતાની
પુત્રીને રાજસિંહ સાથે મહેલસેવ પૂર્વક
પરજાવી કુમારને દાયજ્ઞમા હાથી, ઘોડા, સૈન્ય
અને વિપુલ ધન કેવળ વિગેરે આપી રાજા
કૃતકૃત્ય થયો રાજકુમાર પણ દેવની જેમ
રત્નવતીની સાથે ભોગસુખ ભોગવતો ત્યા

કાજ નિર્ગમન કરવા લાગ્યા

આ બાળુ રાજમૃગાક રાજને પુત્રના
સપ્તજા સમાચાર પહોંચી ગયા અને તેણે
પોતાના દૃત મારફત એક લેખ મોકલી પુત્ર
રાજસિંહને જણાવ્યું કે ‘અમે કુશળ છીએ,
ત્હારા સુખ સમાચાર સાંભળી આનંદ થયો
છે, પરંતુ ત્હારો વિરહ અમને ઘણો પીડે છે
તેથી ત્હારા દર્થન માટે અમે ઘણા આતુર
છીએ બીજી વાત, અમારી વૃદ્ધાવસ્થા યર્ધ
છે તેથી સયમ લેવાની અમારી ભાવના યર્ધ
છે માટે તું જલ્દી આવીને રાજ્યના બારમાપી
અમને મુજા કર!’

પિતાના પત્રમાં પિતૃમન્ત રાજસિંહે
પોતાના વતન જવા માટે પદ્મરાગ્ન પાસે
અનુમતિ માગી, તેણે પણ દુ ખાતા રિલે
જવાની સ મતિ આપી અને ચંદુરગી તેના

વિધિપૂર્વક વન્નાદિ કરી વિનતિ કરી કે
હ બગવત ! કૃપા કરી દીક્ષાકૃપી નોકાથી
મને આ ભયકર જાવસમુદ્રથી પાર ઉતારો !

શુર્યે વિધિપૂર્વક દીક્ષા આપી, ત્રતો
હસ્તરાખ્યા અને રાજમિત્ર-રત્નવતીએ
પણ સમ્યક્ત્વભૂજ આવકધર્મ સ્વીકાર્યો
શુરને નમસ્કાર કરી સહુ પોતાના સ્થાને ગયા,
શુરમહારાજ વિહાર કરી ગયા અને શુરની
નિદ્રામાં રહી નિર્મળ સચમ પાણી બાદ્ય
અભ્યંતર તપથી આત્માને જાગવાળી રાજર્ષિ
રાજમૃગાકે સદ્ગતિમા ગયા

રાજસિંહે ચિરમ્બાળ ન્યાય પૂર્વક પ્રગત
પાલન કરવા સાથે આવક ધર્મનું પણ સુદર
આરાધન કર્યું, નવકારમંત્રના પ્રભાવથી
જાવવાન પણ શત્રુ રાજાઓ તેને વશ થઈ ગયા
અને રાજ્યમાં સર્વત્ર જ્ઞેન ધર્મનો પ્રચાર કરી

[illegible][illegible]

ભાગ્યશાળી મુક્તિ માને શેઠ મુદરાન

જન્મજીવના કરનગેરમા ચ પા નામે
 નમર હુ, ત્યા દધિવાહન નામે રાજા રાજ્ય
 કરતો હતો તેને અલ્પમા નામે રાણી હતી
 જે જ નાગમા રાજને પ્રિય અતિ પતવાન
 ઋષભદાસ શેઠ નમરશેઠ હતા, તેઓને
 અરિહાદાસી નામે પત્ની હતી, બન્નેમા
 નામ પ્રમાણે શુભો હતા, બન્ને પતિ-પત્ની
 શ્રીજિનેશ્વર ભગવતોના હાથ-દાસી જેવા
 હતા, એથી એમના નામે ચથાર્થ હતા શ્રી
 જિનધર્મની આરાધનાથી જ ને પોતાના
 આત્માને પવિત્ર બનાવતા હતા તેઓને ત્યા
 મુક્તિ નામનો એક આશ્ર દત્તો તે દરેકજ
 શેઠની લે સો ચારવાનુ કામ કરતો પુણ્યવાનોની
 નોકરી પણ પુણ્ય વિના મળતી નથી, મુક્તિ

મધુ અને જોત્સવે નની લીધુ કે ને મ ૪
 જોત્સવે મુનિ જ મગધા ૮ થા ને 'નમો
 અરિદનાભુ' એ મદામ ૪ ૭ ૫ ૧ તે
 નેલે ૫૭ એ ન નવનો પાઠ શરૂ થયો ત્યા
 જ મગધે મગધા ૭ થા ૨ 'નમો અરિદનાભુ'
 જોત્સવ ૬ થો થોને એ જાતી જાન ૬ થયો
 તેમજ એ મગ ૬ થયો થી જીવ્યો ૧ ૫ ૭
 અને મુનિને મુનિની સપત્તી દક્ષિણ જાતી
 ૫ ૭ થયેલા શરૂ એને જામિના જાત ૫ થો
 થી જાતી એનો અપૂર્વ મદિમા મમજવ્યો
 જમ, દવે ૫ ૭ થુ ૪ થુ ૧ 'આવતુ દતુ
 અને રેરે ૬ થુ' એને 'નમો અરિદનાભુ'
 ૫ ૬ જની મધુ દતુ તેમા જતી શરૂ પુરવળી
 કરવાથી તે દૈવ થયોમા થી નવજામગ્રનો
 જામ કરવા થાયો

એકા દોષાતાના મગધાને ને

છોડ્યું એના પ્રતાપે એને ખૂબ આધિ
મળી, ઉપકારને લીધે ચોકના ગુણ ઉપર પણ
તેને લજો તાત્પર્યે એ ગુણાનુસાર અને
તેમો અસ્મિતાણુ બન્નેના પ્રભાવ તં જ
વખતે ગરીબે તે એ જ ચોખ્ખી આ અસ્મિતા
દાસીની કુસિમા પુરપણું ઉપનયન

એ મહામન નવકાર! હારા મનના ગુણ
વાચાં તે હજુમા રહ્યાન રાધ મનાન્યા
છે, રાગીઓને નિરાધિ જનાવ્યા છે, અનુઓને
મિત્રો બનાવ્યા છે, વિદ્યુત ત્રિયાગ જનાવ્યા
છે, સુપોને પુષ્પની આગામ્યા બનાવી છે,
અગ્નિની જ્વાળાઓને ગીતગવદન દુલ્ય
બનાવી છે, તે શુ શુ શુ જ નવી મરમ્યુ ?
તહારા યશ્વે આનેવા કેને તે નવી તાયો ?
ચાકરી કરતા જગતી છતન હવેના મુજગને
તે હજુમા નજૂ લક્ષ્મીનો

જવિતધ્વજાએ રાજ્યને એ બધુ નેહ
 દીધુ અને ઘમા ઠરી વકવૃત્તને પુરની લેખ
 બનાવ્યો રાણીને મારવા માટી તેને પણ વકૃત્તે
 બનાવી આ બધા મદિમા સુડેવનો સમજી
 તે તેઓનો ખૂબ ઉપકાર માનતો થયો પછી
 તો પછી ઇંદીને ત્યાજ રટી ધમ કરવા
 લાગ્યો.

એકવા રાજ્યએ તેને કોઈ શત્રુ માથે મુઠ્ઠ
 કરવા મોકલ્યો ત્યાં તેનો વિજય થયો પણ
 શત્રુઓના ઘણા પ્રહારો તેના શરીરે લાગ્યા
 અને ઉપાયોથી એ ધાન કુઝાયા ત્યાજ વગેરે
 કામદાના માનસાથે ઓરધ લેવાની સલાહ
 આપી પોતાના નિયમનુ અખંડ પાલન કરવા
 માટે શત્રુઓનો મોહ છોડ્યો પણ તેને કામદાનુ
 માસ ન લીધું પરિણામે શુભધ્યાનથી મરીને
 રમની ઉંચી ભૂમિકાના રૂપ રૂપ તે

અચ્યુત દેવવોડમા દેવ થયો

તૈનયાસનની પાપનો નિયમ કરવાની
રીતિ કેટલી મહત્ત્વની છે, તે આથી સમજાશે
અ તકાળે પણ જે પાપના પચ્ચરખાણ કરી
આરાધક બને છે તે સદ્ગતિને પામે છે અને
ઉત્તરોત્તર પવિત્ર થતો આખરે મોક્ષને મેળવે
છે માટે ભૂવને બને તેટલો પાપનો ત્યાગ
કરી મરણાન્ત કષ્ટોમા પણ નિયમને અખંડ
પાળવો હિતકારી છે

જો મનુષ્યને વિચાર કરતાં એમ જાણાય કે
પહેલાં કરતાં એની મૂખતા એાળી થઈ છે તો
એ સામ દાનો સુનો નથી પુન મૂખતા વધી
ન જાય તે માટે તેણે જામત ખૂન જામત રહેતો
જોઈએ !

‘સર્વ’ મુખોની જનની દયા’

પાચાલ દેશમા વરચન્તિ નામે નગરમા
 મુદમા નામે જૈન રાજા અને જ્યદેવ નામે
 મંત્રી હતો. મંત્રી ધર્મને મિથ્યા માનતો
 હતો, એથી મે તે રીતે માણસે મુખ મેળવવું
 એવી તેની માન્યતા હતી એક વેળા એક ચર
 પુરે સલામા જણાવ્યું રાજાનાં આપણા રાજ્યની
 સીમાડે રહેલો મહાબળ નામનો રાજા આપણા
 ગામો લૂટે છે રાજાએ મંત્રી સામે જોયું,
 મંત્રીએ સલાહ આપી કે સ્વામિનું એ શક
 દૂર દૂર રહીને બંધે ગજના કરે, એની તાકાત
 નથી કે મુદમા આપની સામે એ ટકી શકે,
 ‘જંગલમા મહોન્મત હાથીયો ત્યાં મુખીજ
 ગજના કરે છે કે સુરવીર સિંહ નજરે નથી
 આવ્યો’

મમ પછી તો તુતું રણચાંચુ વાગ્યું,
 સે ય મજાજ થયું અને રાજધર્મ સમજી
 રાજાએ સ્વયં મહામળતા દેશમાં જઈને
 યુદ્ધમાં તેને હરાવ્યો અને ત્યાં પોતાની આજ્ઞા
 વર્તાવીને નગરે જવા પાઠા કર્યો

વિજયના આનંદથી મગ્ન બનેલો રાજા
 પોતાના નગરે આવી પહોંચ્યો, પ્રવેશ માટે
 પ્રજાએ મોટા મહોત્સવથી સારીયું કર્યું
 અને રાજા હરવાળે આવ્યો ત્યાં તો હરવાળે
 તૂટી પડ્યો ન માલુમ એકાએક એમ થાથી
 બન્યું ? રાજાએ અપશુકન માની પ્રવેશ કર
 વાતુ મુનતવી રાખ્યું અને જુદિમાન
 મંત્રીએ એક જ દિવસમાં હરવાળે સંજ્ઞા કરાવી
 દીધી બીજે દિવસે પણ એમજ બન્યું ■■■
 વાળે વારવાર કેમ તૂટી પડે છે ? તેનું કારણ
 સમજા મા ન આવ્યું અને તેથી પ્રવેશ

વાની દિમન ન ચાલી મારીએ આગાસન
 આપી પુન દરવાજે તૈયાર કરાવી રીપો
 'આજે જરૂર પ્રવેશ થયો' જોમ મા રી રાજ
 રીજે દિવસે પ્રવેશ માટે દરવાજા પાસે આ રી
 પ્રવેશ કરવા જાય ત્યાં વળી દરવાજે નૂરી
 પડ્યો આજે તો રાજાની વિરૂપાળા વધી
 પડી, છુ કરણુ જે સુઝાયુ નહિ અંતે નિરાશ
 મહેર પાછા ફરી ઉઘાનમા જ ગૂમમ રાખ્યો
 મારી પળુ જોનુ કારણુ બારી શુક્ર્યો નહિ,
 પ્રજા-વર્ગમા પળુ બપની હાલ ગમરાજ નહિ
 અને સ્વભાવ પ્રમાણે લોકો નિરિધ કદમ
 નાઓ કરવા લાગ્યા આર્થિક નિર્ણય કોઈ કરી
 શુભુ નહિ, પળુ જોનુ તો મદુને લાગ્યુ જ
 કે 'પ્રવેશ કરવો દિતાવદ નથી, નગર ઉપર
 -...- પ્રાપ્તિ આવવાના આ વિદ્યા છે'
 તમે દરવાજે પગવાનુ કારણુ મળવા

મ રીં આદેશ કર્યો અને મ રીએ એક
 વિમિષિઆ પૂજી કહ્યું, નગરની અધિકાર
 યિકા દેવી ગમે તે કારણે કેાપાયમાન થઈ છે
 તેથી તે આ ઉપદ્રવ કરે છે તેને શા ત કરવાનો
 એક જ ઉપાય છે 'રાજા પોતે અથવા મા-
 બાપ કાય એક મનુષ્યને મારી નાખીને
 તેનું લોહી ફરવાળે છાટે તો દેવી શાન્ત
 થાય અને ફરવાળે સ્થિર બને, હયાળુ રાજાએ
 કહ્યું-પુત્ર સમાન પ્રજાને મારીને હવલુ એ
 શું રાજધર્મ છે? હવલુ સહુને પ્રિય છે,
 મારાથી એવું કામ કેમ બને? બીજાને પણ એ
 માટે હું સમતિ કેમ આપું? ત્યાં હું ત્યા
 નગર જ છે, એવો નગરનો મોહ શા માટે
 જોઈએ?

રાજાના હૃદ નિશ્ચય આગળ મ રી કંઈ
 બોલી શક્યો નહિ, તેણે મહાજનને કહ્યું કે

દવેર જાનતરમા આવે તેવો મજાનથી
 મોં નમીને ચોં પહોં તેમ કરે.'

મદાજને ગળ પમ આવીને રેડીનુ દાનુ
 રવા મા લી રી, પછી રાતક પછી
 મજના આનદથી રાજાએ મોન મુ અને
 મદાજને મુની મુખનિ માની લીધી

તુજ જ ધીમતોએ ઉપરાણુ કરી એક
 મોનાનો મનુષ્ય જનાઓ, તેને વાહનમા પપ
 રાવીને તેની સાથ એક કોદ મોનૈયાની દુડી
 મૂડી અને મદેરમા સત્ર ફેરવીને દરેર
 પીટાઓ કે 'ને મા-બાપ પુત્રને પોતાને દાયે
 મારીને તેનુ લોહી દરવાજે છાંચે તેને આ
 મુવજાંતુ પુત્રી અને કે 'સોનૈયા મગશે'
 દરેર નગરમા ફરતો એક દરિદ્ર શ્રાદ્ધજુના
 ઘર આમગ આયો અને શ્રાદ્ધલે સાજાયો

'શ્રાદ્ધજુનુ વરદત્ત અને તેની મીનુ ૨.

કેન્દ્રિયપતિ દોષ તેમ તેને ખુમારી આવી અને
બદાર બધું દેહને કીધો ત્યારે મહાજને
મધુ તુ અને તારી શ્રી પુત્રને ખારી તેતુ
હોદ્દી દરવાજો છોટો તો એ બધુ વખતે
આપી ચકાવ, વરતે એ કમુલ રાખ્યુ અને
દેરો ત્યા પૂર્ણ થયો.

પાસે રહેલા ઈન્દ્રજિતે આ બધુ જોયુ,
સાજગ્યુ અને સમજી ગયો કે આરમા
સદુને સ્વાર્થ ન બ્રહ્મો છે, પુત્ર કે માતા
પિતા, કોઈ કોઈતુ નથી, સદુ સ્વાર્થમા જ
ગમે છે, ધનનો ભૂખ્યો શુ નથી કરતો ?
વાક ચીજકા ગમે કે રક્ષક બક્ષક બને ત્યા
પોકાર કેને કરવો ? એક જ પરમાત્મા સર્વ
છોડેનો આધાર છે, તે રમા કરશે, શા માટે
દીનતા કરે ? પછી તો રાજપુત કરતાય
અધિક સલુગારીને મહાજન ઈન્દ્રજિતને માતા

મામા નામ હતુ તેઓને માન પુરો હતો,
 દરિદ્રતાથી કુખી શ્રાદ્ધજ્ઞને ધન મેળવવા
 ઇચ્છા થઈ અને માંને પૂછ્યું, જો ■ મ મત
 માય તો ના ના પુન ઈ દ્રવ્યને મારીને આ ધન
 લઇએ દરિદ્રતાથી છાતનખર પરુની જેમ
 હવ્યા છીએ, ધન હશે તો બધું ઠીક થશે,
 એક પુન ઓછા થયું પણ છ સુખી થશે,
 માટે સમય વિચારીને નિર્વાહ કરવો જોઇએ
 જગતમા 'ધન વિનાનો નર પરુ' મનાય છે
 ધનના બળે દીન કુળવાળો પણ પૂજ્ય છે અને
 સૌકો તેને નમે છે વળી ધન મલવાથી ધણા
 પ્રાદ્યુષોને જમાડતા પુણ્ય થશે તેમા પુન-
 હ્યાનુ પાપ પણ ધોવાઈ જશે, વિગેરે સમ
 જાણ્યું અને લોભને વશ થઈ રૂદ્રસોમાએ
 પણ સમતિ આપી

બસ, હવે તો વરદત્તને બળે અત્યાચાર

કેલિદાસે તેમને મુખ તો જાણી જાન
 જાદુ જાદુને કીધો જાદુ મદાજને
 મુઠ્ઠા અને ગદી જી પુરને મરી તેડુ
 દેહીદાસને છાતે તો એ જાણુ વખતે
 આપી દાવ, વાદો એ કહુજ સાજુ અને
 દોરો ત્યાં પૂર્વે વરે

પામે રહેલા જાદુજાન જા જાણુ એણે
 જાણાણુ અને મખણુ તથો કે નકારમાં
 મટુને સ્વાય જ જાદાણા છે પુત્ર કે માળા
 પિત્રા, કો કોણુ નથી, કદ સ્વાય માજ
 કમે છે, ધનનો જુઓ શુ નથી કરતાં ?
 શાદ ચીમદા મોં કે રમક જમક અને ત્યા
 પોખાક કેને કરવો ? એક જ પરમાત્મા મર્વ
 હોયોનો આધાર છે, તે રમ્યા કરશે, શા માટે
 ઈનત્ર કડું ? પછી તો રાજપુત કરતાય
 અધિક સજ્જારીને મદાજન છે, દત્તને માતા

પિતા સાથે રાજા ॥ પાસે તર્થ ગયું રાજાએ
 પ્રાર્થના કરી ॥ સામે જોઈ તેની કૂરતા
 પ્રત્યે મનમાં જ ફિટકાર આપ્યો, પણ મારવા
 તૈયાર કરેલા ઈ દ્રવ્યની સામે જોઈ રાજા
 આશ્ચર્ય પામ્યો, તેને પ્રમદ કરેલ જોઈ
 રાજાએ પૂછ્યું બતા, અત્યારે રડવાને અવ
 સરે તું આનંદી કેમ છે ? શું તને મારી
 નાખવાનો છે એ તું જાણતો નથી ? અને
 જાણે છે તો મરવાનો તને બય નથી ?

ઈ દ્રવ્યે શાન્તિથી કહ્યું, રાજાનું ! બય ન
 આપ્યો હોય ત્યાં સુધી ડરવું બ્યાજબી છે,
 આબ્યા પછી તો તેમણી પાર ઉતરવા કે
 તેને પરાજય કરવા સત્તર અને ઉત્સાહ કેળ
 વવા જોઈએ સાબળો રાજાનું ! એક નીતિની
 વાત સમજાવ મનુષ્યોને એ સાબળવા જેવી ॥

‘હોઝમા પિતાથી પરાજય પામેલો પુત્ર

માતાને શરણે, માતાથી ભય પામેલો પિતાના
 આશ્રયે, ઉભયથી ત્રાસ પામેલો રાજાને શરણે
 અને રાજા પશુ રક્ષણ ન આપે તો
 મહાજનને શરણે ભય છે' કિન્તુ જ્યાં મા-
 આપ સ્વયં પુત્રનું મન કાપવા તૈયાર થયા
 હોય, રાજા તેમાં ભેદરકાર હોય અને
 મહાજન પોતેજ ધન આપીને જો પાપ
 કરાવી રહ્યું હોય, ત્યારે જોકે પરમેશ્વર વિના
 કેવું શરણ લેવાનું રહ્યું ? પરમેશ્વરનું શરણ
 સ્વીકારીને આવેલા મેં ભયમાં પસાર થવા
 માટે ચેપ્ડ કેળવ્યું છે, બહો હમણાં મરણ
 આવે, પરમેશ્વર મારો રક્ષક છે, હવે રહ્યું
 શા માટે ?

ઈન્દ્રદેવનું જો વચન આલમી કર્ણાસમુદ્ર
 રાજાના હૈયામાં સખત આઘાત લાગ્યો, એના
 ૧ તરનાદમાંથી અવાજ ઉડ્યો, રાજાનું ! ત્યારે

ખમ સજાગ ! ! અરે રાજા એકદમ બેઠી
 ઉઠ્યો હ પ્રભાતજો ! આ પાપ કરીને એ
 નગરમા રહેવા ન ક્ષમિ ગેવાર નથી જમ
 તમા હવ માન હવવાનુ હજિ છે, કરી
 પળ દિમાથી સુખ મગનુ નથી, દયા જ
 જમતમા મનં સ પતિને આપનારી છે, માટે
 સુખી થવુ હોય તો કોઈપી પલ દિસા ન
 કરો, સર્વે દયા કરો

બસ આ રીતે રાજાનુ પૈયં, દયા તથા
 ઇન્દ્રદત્તની મદ્દા અને સત્વ જોઈને નગરની
 અધિષ્ઠાયાિકા દેવી પ્રમન્ન થઈ, જ નેની ઉપર
 પુષ્પવૃષ્ટિ કરી, હરવાળે તત્કાળ સન્ન કરી
 દીધા અને સમગ્ર સ્વસ્થ બની ગયુ

એ જોઈ પ્રસાદ થયેલો પ્રભાતમં
 રાજાની ન્યાયી વૃત્તિ અને ઇન્દ્રદત્તની મદ્દાની
 પ્રશંસા કરતો દયામૂળ જૈન ધર્મનો પદ-

પાતી બન્યો, જૈન ધર્મની પ્રશસા કરતા
સહુ વિખરાયા અને રાખયે પણ મહોત્સવથી
પ્રવેશ કરી જિનમંદિરામા મહોત્સવ શરૂ કરાવ્યા

ઈન્દ્રદત્ત પણ પોતાને ઘેર ગયો, મહાજને
આપેલું ધન રાખ્યે ઈન્દ્રદત્તને સોંપ્યું,
કૃત્તવં પુત્રે માતાપિતાને જરાય ન તિરસ્કાર્યો,
મંદ્રે, બધી સંપત્તિ તેમને સોંપીને મસારની
અસારના સમજતા ઈન્દ્રદત્તે સમારની મમતા
છેડીને આત્મકલ્યાણ સોંપ્યું વણા લેવોને
ધર્મી બનાવ્યા નગરના લોકો પણ હયા
ધર્મથી ઉત્તરોત્તર સુખી થયા એમ એક જ
હયાના પરિણામે બધા દુખ દૂર થયા
અને સર્વ સંપત્તિ આવી મળી, દૂર દેવી
પણ વશ થઈ ગઈ, માટે સુખના અર્થોએ
સર્વ લેવોને પોતાના જેવા ગણી કોઈને
દુખ ન દેવું એ જ માનવનું પ્રથમ કર્તવ્ય છે

— શુદ્ધિપત્રક :—

૧૫—૧૩૧

અમુક

૬૬

૧ ૨ અમુક

અમુક

૧ ૧૧ છપ

છપ

૧ ૧૨ નિર્મલ

નિર્મલ

૨ ૩ આપનિર્મલ

આપનિર્મલ

૪ ૪ મેનુ

મેનુ

૬ ૧૦ નાનુ

નાનુ

૬ ૧૩ શુદ્ધ

શુદ્ધ

૧૪ ૫/૧ પ્રિમો

પ્રિમો

૧૭ ૭ ટી ૧૦

ટી ૦

૨૧ ૬ શુભે

શુભે

૨૪ ૮ અધ્યાત્મ

અધ્યાત્મ

૨૪ ૧૪ નિર્મલ

નિર્મલ

૨૬ ૧૪ પ્રિમો

પ્રિમો

૨૭ ૧

"

બીજા ઉપર દયા કરવાથી આત્મામાં
 પરિણામે ક્રોધ બને છે, ક્રોધતાને નાશ
 થાય છે અને જેમ ક્રોધ બેટની ભૂમિમાં
 વાવેલું બીજ ઉગે તેમ તેમાં ગુરૂવર્ગના હિત
 કારી વચનોરૂપી સત્યનું (સન્માર્ગનું) સિંચન
 પડે છે એનાથી આત્મામાં ઉત્તરોત્તર ગુણ
 રૂપી પાક પાકે છે, અર્થાત્ જ્ઞાનાદિ ગુણોની
 વૃદ્ધિ થતી જાય છે અને પરિણામે મોક્ષ પણ
 થાય છે માટે જ કહ્યું છે કે ‘દયા એ
 ધર્મનું મૂળ છે’

— શુદ્ધિપત્રક —

૪૫૨—૫કિત	અપુર	શુદ્ધ
૧ ૨	અમુલ	અમુ ૧
૧ ૧૧	જુખ	જુખ
૧ ૧૨	બધિત્તા	બધીત્તા
૦ ૦	આપતિએનું	આપતિએનું
૪ ૧	એનું	એનું
૬ ૧	વાન	વાન
૬ ૧૨	સ્તુષ્ઠા યા	સ્તુષ્ઠા યા
૧૫ ૫/૬	પુત્રિએ	પુત્રીએ
૧૭ ૭	હિસાબ	હિ ૧૦
૨૧ ૬	જુએ	જુએ
૨૪ ૬	અસાધક	અસાધક
૨૪ ૧૫	બંધક	બંધક
૨૬ ૧૫	પ્રશ્ન	પ્રશ્ન
૨૭ ૧	"	"

બીજા ઉપર દયા કરવાથી આત્મામા
 પરિણામી કેામજ બને છે, કઠોરતાનેા નાશ
 થાય છે અને નેમ કેામજ ખેડે તે ભૂમિમા
 વાયેજી બીજ ઉગે તેમ તેમા ગુરૂવર્ગના દિત
 કારી વચનોરૂપી સત્યનુ (સન્માર્ગનુ) સિચન
 પથે છે એનાથી આત્મામા ઉત્તરોત્તર ગુણ
 રૂપી પાક પાકે છે, અર્થાત્ જ્ઞાનાદિ ગુણોની
 વૃદ્ધિ થતી જાય છે અને પરિણામી મોક્ષ પણ
 થાય છે માટેજ કહ્યું છે કે 'દયા એ
 ધર્મનું મૂળ છે'

સમાપ્તમ્

બીજા ઉપર દયા કરવાથી આત્મામા
 પરિણામી કામળ બને છે, કઠોરતાનો નાશ
 થાય છે અને જેમ કામળ ખેટરી ભૂમિમા
 વાવેતુ બીજ ઉગે તેમ તેમા શુદ્ધગંનાદિત
 કારી વચનોરૂપી સત્યનુ (સન્માર્ગનુ) સિંચન
 પડે છે એનાથી આત્મામા ઉત્તરોત્તર શુભ
 રૂપી પાક પાકે છે, અર્થાત્ જ્ઞાનાદિ શુદ્ધોની
 વૃદ્ધિ થતી જાય છે અને પરિણામી મોક્ષ પણ
 થાય ॥ માટે જ કહ્યું ॥ કે 'દયા એ
 ધર્મનું મૂળ છે'

— શુદ્ધિપત્ર ૧ —

૧૫—૧	અનુક્ર	ક્રમ
૧	૨	અ-૧૧
૧	૧૧	કુચ
૧	૧૨	અધિગ્રહ
૨	૨	અધિગ્રહ
૪	૬	કેન્દ્ર
૬	૧૦	અધિગ્રહ
૬	૧૨	અધિગ્રહ
૧૧	૧/૬	કુચ
૧૨	૨	કેન્દ્ર
૨૧	૬	કુચ
૪	૬	અધિગ્રહ
૨૪	૧૪	અધિગ્રહ
૨૬	૧૪	અધિગ્રહ
૨૭	૧	"

બીજા ઉપર દયા કરવાથી આત્મામા
 પરિણામે કેમળ બને છે, કઠોરતાનો નાશ
 થાય છે અને નેમ કેમળ ખેડે-તી ભૂમિમા
 વાવેલું બીજ ઉગે તેમ તેમા શુદ્ધગર્નાહિત
 કારી વચનોરૂપી સત્યતુ (સન્માર્ગતુ) સિંચન
 પથે છે એનાથી આત્મામા ઉત્તરોત્તર શુભ
 રૂપી પાક પાકે છે, અર્થાત્ જ્ઞાનાદિ શુભોની
 વૃદ્ધિ થતી જાય છે અને પરિણામે મોક્ષ પમ
 થાય છે માટેજ કહ્યું છે કે 'દયા એ
 ધર્મતુ મૂળ છે'

— શુદ્ધિપત્રક —

પાઠ—પંક્તિ	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૧ ૨	અમુ ૪	અમૂ ૧
૧ ૧૧	જુખ	જૂખ
૧ ૧૨	બિનતા	બીનતા
૦ ૨	આપતિએનું	આપતિએનું
૪ ૧	એનું	એનું
૮ ૧૦	વાન	વાન
૯ ૧૨	સ્થુલભાગ : યા	સ્થૂલભાગ : યા
૧૫ ૫/૬	પુત્રિએ	પુત્રીએ
૧૭ ૭	ઉદ્ધાન	ઉદ્ધાન
૨૧ ૯	જુએ	જૂએ
૨૪ ૧	અસાધક	અસાધક
૨૪ ૧૫	અસાધ	અસાધ
૨૪ ૧૫	અસાધ	અસાધ
	અ	અ

૫૫૮—૫ મિત્ર	અર્થ	દુઃ
૨૮	૧ જ ખના	ઝ ખના
૨૯	૮ સરૂત	સરૂત
૩૧	૫ મુખી	મુખી
૩૭	૨ ખાશિં	ખાશીં
૪૨	૧૫ ંએહુ	ંએહુ
૪૨	૧૬ મથાં	૫થાં
૪૩	૪ માદમીમા	મદમીમા
,	૧૧ ંદમ	ંદમ
૪૫	૭ ંધુ'	ંધુ
૪૭	૬ ણ	ળ
૪૯	૧ ણ	ળી
૫૨	૩ સરણ	સરળ
૫૬	૪ ઓદળે	ઓદેળ
૫૮	૨ ંગુદમમં	ંગુદમમં
૫૮	૩ ંસમાવલ	ંસમલ
૫૮	૧૧ અવુ,	અવુ, તે એમ જ

૧૫--૫ સિ

અગુદ

ગુદ

એમ થદા થઇ તેથી શી
અરિદ ન સિદ ની સ હીએ
દુ એને મદુ હું એ પાપ
હે ત્વામ કરવા થોગ્ય હે

૧૧	૧	આચાર	આચાર
૧૧	૨	ઠવાળ	ઠવાળ
૧૨	૧	દવાળ	દવાળ
૧૩	૪	ધીખરાળા	ધીખરાળા
૧૬	૨	અણુપેઠ	અણુપેઠ
૭૦	૧	ઠધોદિષ	ઠધોદિષ
૭૫	૭	તદ્વજ્રુઠ	તદ્વજ્રુઠ
૭૮		પાંચમા આત્માનો અથ ૧૫૪ થયે છે	
૮૧	૧૧	ઠમામ્માજે	ઠમામ્માજે
૮૯	૩	ધાતાય	ધાતાય
૯૦	૩	ધાપિ	ધાપિ
૯૨	૩	ઠમાયા	ઠમાયા

१८—५ अंति		अनु५	५५
६३	१	यत्कापि	यन्नु॥पि
६६	१	०चार विग०	०चारविग३
१००	१	जीवीत	जीवितं
१०१	१०	पती	पति
१०१	१३	०मरय०	०मरय०
१०५	१	म	मम
१०७	२	मिया०	मिय०
११०	१	०धमा०	०धा०
११२	२	०साक्षी	०साक्षी
११३	१४	सम्भता	सम्भ॥ता
११५	२	भुञ्जा०	भुञ्जा०
११८	१	मनो०	मनोया०
११८	२	०स्त्वना	०स्त्वधुना
११९	१	०द्रिय०	०द्रिय
१२६	१५	सिध	शी३

१८—पंक्ति	अ०, ४	६४
६१	१	नम्राति न दूति
६१	१	नार निन० नारनिन३
१००	१	जी निन जीनिन
१०१	१०	पति पति
१०१	११	मरव० मरव०
१०५	१	म म
१०७	२	मिषा० मिष०
११०	१	धमा० धा०
११२	२	गार्धी गार्धी
११३	१४	सभता सभाप्ता
११५	२	मुग्ता० मुग्ता०
११८	१	मने० मनेषा०
११८	२	स्त्वना स्त्वधुना
११८	१	द्रिय० द्रिय
१२६	१५	सिध सीध

१२-५भि

अ० ५

५४

६१	१	यग्नादि	यग्नानि
६१	१	०नार निग०	०नारनिग०
१००	१	जीवीन	जीविन
१०१	१०	पती	पति
१०१	११	०मत्प०	०मत्प०
१०५	१	म	मय
१०७	२	क्रिया०	क्रिय०
११०	१	०धमा०	०धा०
११२	२	०साखी	०साखी
११३	१४	सम्भता	सम्भप्ता
११५	२	भुज्जा०	भुज्जा०
११८	१	मनो०	मनोधा०
११८	२	०स्त्यना	०स्त्यधुना
११८	१	०द्विप०	०द्विप
१२६	१५	सिध	शीध

